41. ÉVFOLYAM, 36. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1985. SZEPTEMBER 4.

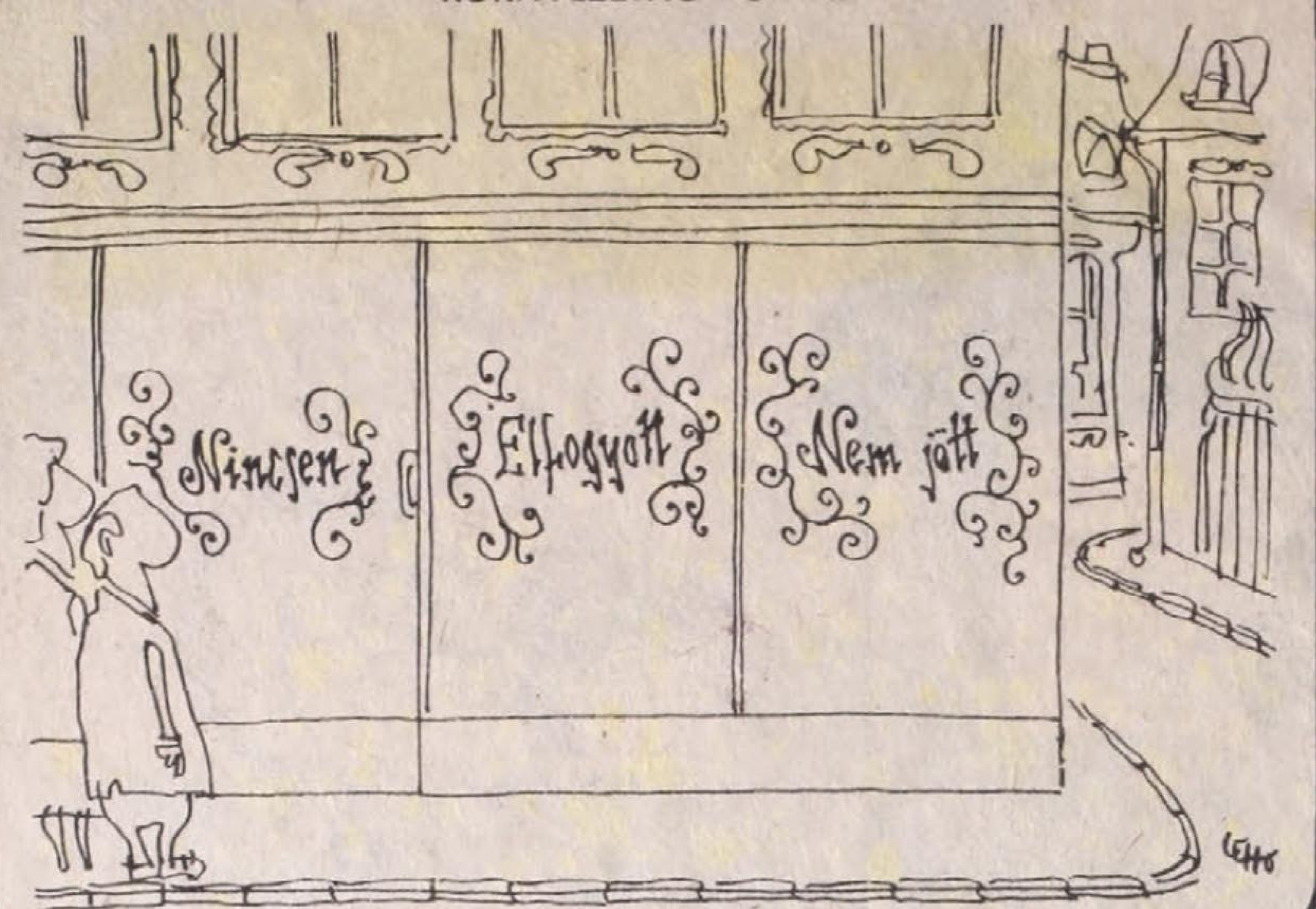
Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

– Maga melyik butikból öltözködik, tata?

KÖRNYEZETHŰ PORTÁL

Mujkó siratása

Elhunyt két kitüntetés...

Valahol, valamikor volt alattuk egy ember is, de az valahogy elkallódott. A kiadott gyászjelentés korrekt volt, szabályos. Előírásos. Tartalmazta a halott nevét, kitüntetéseit, párttagságának keltét, a temetés helyét és időpontját. Csak egy jelentéktelen apróságot nem: hogy ki volt, míg élt. Igaz, csak humorista volt, kabarészerző, hivatásos nevettető. Ilyen frivol foglalatosságok felsorolása bele sem illett volna egy komoly, komor közleménybe. Talán még egy picit restellendő is volt, hogy egy kétszeresen kitüntetett öreg harcos kabarékban komolytalankodik, varietékben viccelődik...

Van egy víziom: gyászjelentés a XV. század végéről. A királyi kancellária közleménye:

„Elhunyt Mujkovics József, a Hűbéri Magyarországért Érdemrend tulajdonosa, aki Nándorfehérvár óta volt a Hunyadiak párthíve."

Ennyi. S ebből csak a bennfentesek, barátok, a többi bolondok tudták, hogy Mujkó halt meg, Mátyás udvari bolondja, királyok mulattatója, mulattatók királya.

– – –

A kitüntetéseknek is megvan a maguk sorsa.

A fentebb említett két kitüntetést nyakbaakasztott kispárnán, kinyújtott tenyerén vitte egy temetkezési férfiú, komoly arccal, kimért léptekkel. Előírásosan. A sírig.

A sírtól visszafelé előttem poroszkált a gyászférfiú, a nyakában lógó kispárnát hátra vetette, mint a postás az üres táskáját. Képzelhető, hol lógtak a kitüntetések. Nem a szív fölött, ahová tűzni szokták. Éppen ellenkezőleg.

Ebből látszik, hogy semmi sem tökéletes, még az Előírások sem; s hogy mennyit érnek a kitüntetések gazdájuk nélkül.

– – –

Még egy szót a temetőkről.

Augusztus 20-a táján, mint minden más zászlósünnepen, Farkasrétet is fellobogózták. És ez nekem mindig olyan bizarr, olyan bántó, olyan hátborsóztató. Eszméink, küzdelmeink szép szimbólumait, háromszínű és vörös lobogónkat nem tűzném temetőkre...

De hát tudjuk, Előírás: nemzeti és állami ünnepeinken ki kell lobogózni az üzemeket, hivatalokat, közintézményeket. És hát a temető közintézmény, hivatal és üzem is, mindhárom, egyszerre...

Van még egy víziom: keretes közlemény jelenik meg valamennyi lapunkban. Ennyi csak:

„Az Előírásokkal nem mindig vagyok azonos.

Az Élet."

Radványi Barna

Ki táncolt?

Ötvenperces tévéműsor: *Amire a világ táncolt, 1950-től 1960-ig.* Egy nagyon kedves úr arra kér bennünket, nézőket-hallgatókat, ringassuk vissza magunkat abba az időbe, amikor a világ arra táncolt, amit hallani fogunk. Hozzáteszi a kedves úr, hogy ezek a számok mind az ötvenes években keletkeztek.

Aztán sorjázni kezdenek a táncszámok, köztük olykor-olykor egy-egy korabeli filmhíradó-részlettel. Az ötven perc alatt körülbelül hat–hét olyan számot hallok, amelyet ismerek és szeretek. A többiből eddig egy fél hangjegy nem sok, annyi sem jutott el hozzám. Valószínűleg akkor táncoltak rájuk az Egyesült Államokban és Angliában, amikor mi még úgy táncoltunk, ahogy egy kopasz ember fütyült (már úgy értem, a nyugati táncszámokra), mielőtt őt magát is ki nem fütyülték volna. (Ebből már kis találhatja a kedves olvasó, hogy nem Bergendyről beszélek.) Élénken emlékszem egy Blantyer-keringőre, melyet akkoriban táncoltunk, meg egy *Virágzik a rózsa* című dalra, továbbá iszonyatos mennyiségű zakatolásra, meg arra a filozofikus szövegű slágerre, miszerint „Nyeta vota, nyeta só, avruszija harasó", mely halandzsáért öreg Karinthynkat a sárga penész ette volna.

Hát ilyesmikre táncoltunk mi az ötvenes években. No meg néhány nagyszerű francia dalocskára, mint amilyen például a *C'est si bon* (magyar átiratában: *Vártam rád*) vagy egy-két másik Montand-produkció, mely Montand akkori állásfoglalásának jóvoltából politikai menedékjogot kapott mifelénk. Francia számot azonban nem hallottam a tévé ötven perce alatt, de még a Paul Anka-féle számokból sem semmit, sőt a *Mélodie d'amour*-t meg a *Mariná*-t sem, így az a gyanúm, hogy nem a „világ" táncolt anno dacumál ezekre a mifelénk máig ismeretlen dallamokra, hanem csak egy része, az sem az innenső része, következésképp, ha arra kérnek, hogy ringassam vissza magam ebbe az időbe, hát előbb hallom a *Szív küldi szívnek szívesen*-t és a *Sződd a selymet, elvtárs*-at, mint ezeket a nem kevésbé feledhető hollywoodi melódiákat.

Az is zavart, hogy a dalok jórészt az 50-es évek első feléből, a híradóbejátszások viszont főleg a másodikból valók, s hogy semminemű szerves köze képnek és hangnak egymáshoz nem volt.

Egyébként a hat-hét igazi nagy sláger közt, melyet a műsor készítői nagy kegyesen mégiscsak beválogattak, örömmel fedeztem föl Bicska Maxi dalát. Mivel azonban Bicska Maxi dala – a bevezető szövegével ellentétben – nem az ötvenes években született, nem is a negyvenes, de még csak nem is a harmincas, hanem a húszas(!) években (a pontos dátum: 1928), kinyílt zsebemben a... Maxi... Maximum a zsebkendő nyílhatott ki, bicskát ugyanis nem hordok magamnál.

Tímár György

KAPUALJ

– Egészen olcsó árukat is tartok a turistáknak!

BRENNER GYÖRGY:

Más most...

FAIR PLAY

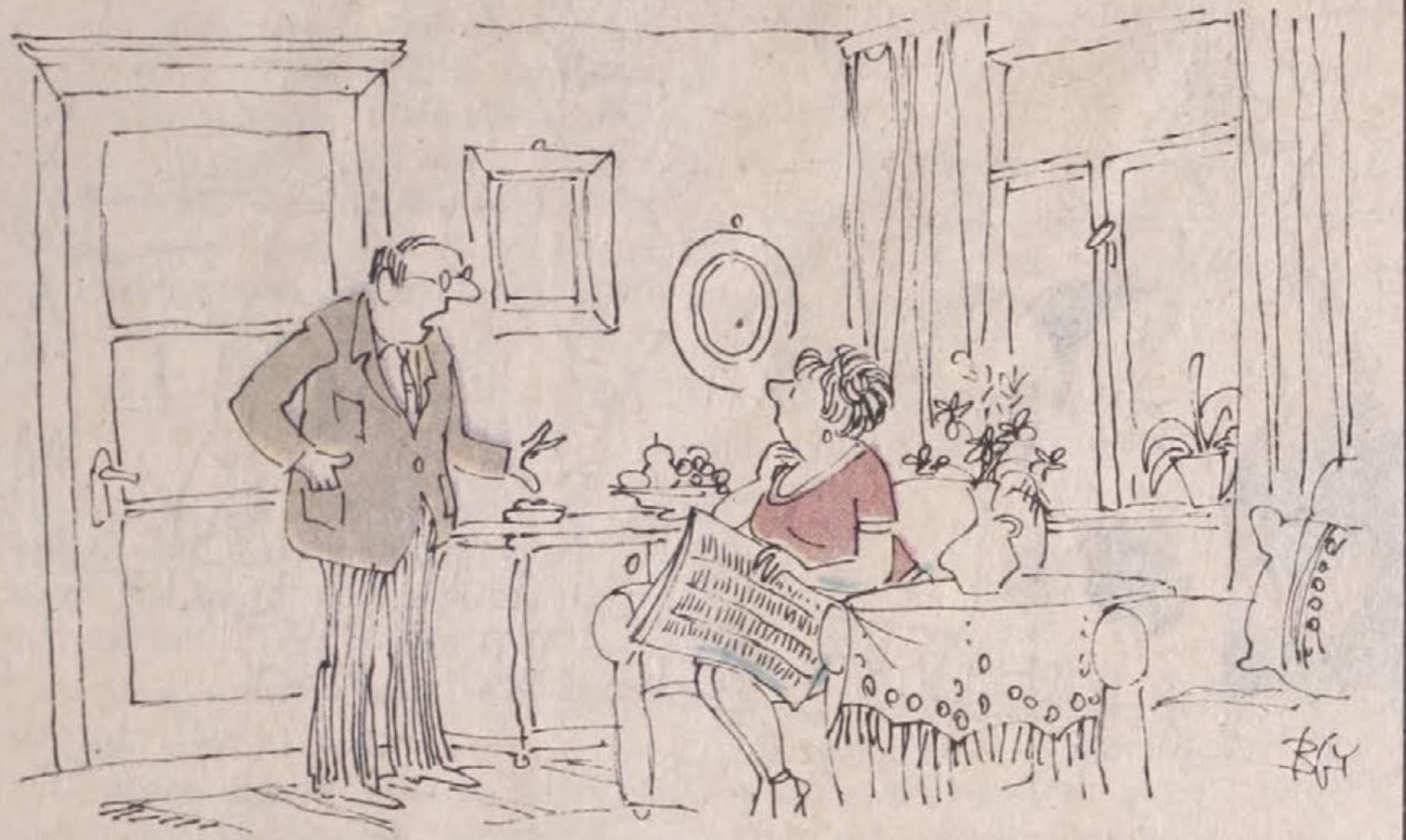
– Budai, engedély nélkül épített négyszobás villát cserélek hasonló siófokira.

SZENTENDREI PERSPEKTÍVÁK

– Már csak az itt lakókat kell elüldözni, hogy vurslivá alakíthassuk a várost!

KECSKEMÉTIEK

– Addig a felelősökről úgysem lesz hivatalos nyilatkozat, szívem, amig nem találják a színház fekete dobozát.

VILMA NÉNI

– Egyszer az edények ára is emelkedhet, nemcsak a belevalóké . . .

STIX GYULA HARMINCHÁROM ÉVES

Stix Gyula harminchárom éves! A krónikás kezében megremeg az írógép, ám mégis szent kötelességének érzi, hogy az ünnep alkalmából csendes, szép szavakkal ecsetelje a Nagy Férfi lényét, személyiségét, életét, tetteit. Stix Gyula egydarabból formált rögemberke, porlékony és mégis annyira fontos. Kétoldalt szemek, középen orr, alatta keresztben a száj. Különös anyagból gyúrt emberek vagyunk, mi stixek!

Kérdésünkre hosszan réved a múltba, de elég egy halk köhintés és máris felébred.

— Az ötvenes évek . . . hej, az ötvenes évek, azok bizony nehéz ötvenes évek voltak. Nem is tudom, láttam-e már az ötvenes éveknél nehezebb ötvenes éveket. Minden lépésemet árgus szemmel figyelték, hogy mást ne mondjak . . .

— Kicsodák? A Hivatalos Szervek?

— A szüleim. Most kombináljon.

— Stix Gyula szülei tehát szektáriánusok voltak?

— Nem kérem, római katolikusok.

— Akkor miért figyelték árgus szemmel Stix Gyula minden lépését az ötvenes években?

— Mert akkor tanultam járni.

Ah!

Ám következtek az eszmélkedés, a világraröffenés súlyos, de mégis oly gyümölcsöző esztendei. Egy Stix Gyula formátumú kemény egyéniségnek nem lehetett egyszerű beilleszkedni a közoktatás rendjébe, bizonyára itt is, ott is kidudorodott az iskola kaucsukgallérjából.

— Erről mesélhetnék magának. A tanáraim üldöztek, csúfot űztek belőlem, gúny tárgyává tettek. Képzelheti.

— Bizonyára megalkuvást nem ismerő, minden kicsinyességet megvető személyisége miatt?

— Fészkes fenét.

— Hát akkor miért?

— Mert hülye voltam, mint a tök. Nyolcadik végére a nagybetűkből is legfeljebb minden harmadikat ismertem. Ehhez szóljon!

Izé!

Na de jöttek az alkotó munka örök buktatókkal teljes, ám mégis oly magasztos évei. Új ember kovácsolódott a roppant kohóban és Stix Gyuláról is hangos pattogások közepette váltak le a maradiság még megmaradt maradványai.

— Hát az egyszer hétszentség, hogy melóztam, mint a güzü. Most már tizenöt éve én vezetem itt a cégnél a szarvasfaggyú-szállítmányok nyilvántartását. Tessék, ezt akárki megnézheti. Augusztus 21-én öt deka szarvasfaggyú, augusztus 22-én megint öt deka szarvasfaggyú, augusztus 23-án egyenesen nyolc deka szarvasfaggyú és ezt én mind beírtam kérem. Ezzel a két kezemmel. Ez magának csekélység? Ez magának habostorta?

Hááát . . .

Ám jöttek az eszmék, a világot felforgató nagy tettek, hősi kiállások . . .

— De még mennyire. Egyszer például kitaláltam, hogy a nyavalya fogja annyiszor egymás alá körmölni, hogy szarvasfaggyú, szarvasfaggyú, szarvasfaggyú . . .

— És?

— Attól fogva macskakörmöket használtam.

— Fantasztikus. Ez a merészség, ez a koncepció, ez az újító szellem . . .

— Hagyja csak. Áttértünk a számítógépre, betápláltam a szarvasfaggyút, a komputer vakarózni kezdett. Gondolhatja, nem tudta feldolgozni a macskakörmöket. Írhattam újra az egészet tizenöt évre visszamenőleg . . .

— Kínos. De hát Stix Gyula mégis csak harminchárom éves és . . .

— Mi van? Ki az isten csudája harminchárom éves?

— Stix Gyula!

— Az ki?

— Ööö . . . hát nem ön Stix Gyula?

— Nyavalyát. Én Kikakker Kálmán vagyok.

— Ááá . . . és hány éves?

— Huszonkilenc.

Kikakker Kálmán huszonkilenc éves! A krónikás kezében megremeg az írógép, ám mégis szent kötelességének érzi, hogy az ünnep alkalmából csendes, szép szavakkal ecsetelje a Nagy Férfi lényét, személyiségét, életét, tetteit. Kikakker Kálmán egydarabból formált rögemberke, porlékony és mégis annyira fontos. Kétoldalt szemek, középen orr, alatta keresztben a száj. Különös anyagból gyúrt emberek vagyunk mi kikakkerek!

Peterdi Pál

SZILÁNKOK

MAGÁNY

— Postás bácsi, adja ide nekem a más levelét, mert én sohasem kapok.

HATÁROZOTTSÁG

— Én mindig mindent alaposan megfontolok és azután sem döntök.

FÉRJ

— Micsoda feleség vagy te, hogy nincs egy barátnőd, akivel kikezdhetnék?

ÚTLEVÉL

— Egész Európára érvényes útlevél van a zsebemben, de nem vágyom messzebb Pestlőrincnél.

SZERÉNY FIZETÉS

— Én fémpénzben kapom a havi fizetésem. Így sincs több fél kilónál . . .

KEZDŐ ÍRÓ

— Nekem még nincs saját kötetem. Egyelőre Jókai Mór regényeit dedikálom.

VENDÉGLÁTÁS

— A mi éttermünknek van egy remek trükkje. A vendég azt hiszi, hogy zónát evett, csak a fizetésnél tudja meg, hogy egész adag volt.

NOSZTALGIA

— Ezt a jegyüzért még hullámos fekete hajú fiatalemberként ismertem meg. Ma már ráncos az arca, erősen kopaszodik és még mindig jegyüzér.

TÍPUS

— A legszívesebben azt bántom, aki a védelmemre szorul.

SZÉP KIS SZÜLŐ

— Ha az apukám megtudja, hogy sikkasztottam, százalékot fog követelni magának.

MŰFAJOK

Zongoránál négykezes, OTP-kölcsönnél kétkezes.

HIRDETÉS

MÁSODIK FIATALSÁGOMAT ELCSERÉLNÉM ELSŐ FIATALSÁGOMRA!

ŐSZINTE BÜROKRATA

— Kérését legnagyobb sajnálatunkra teljesíteni tudjuk.

ROSSZ ALVÓ

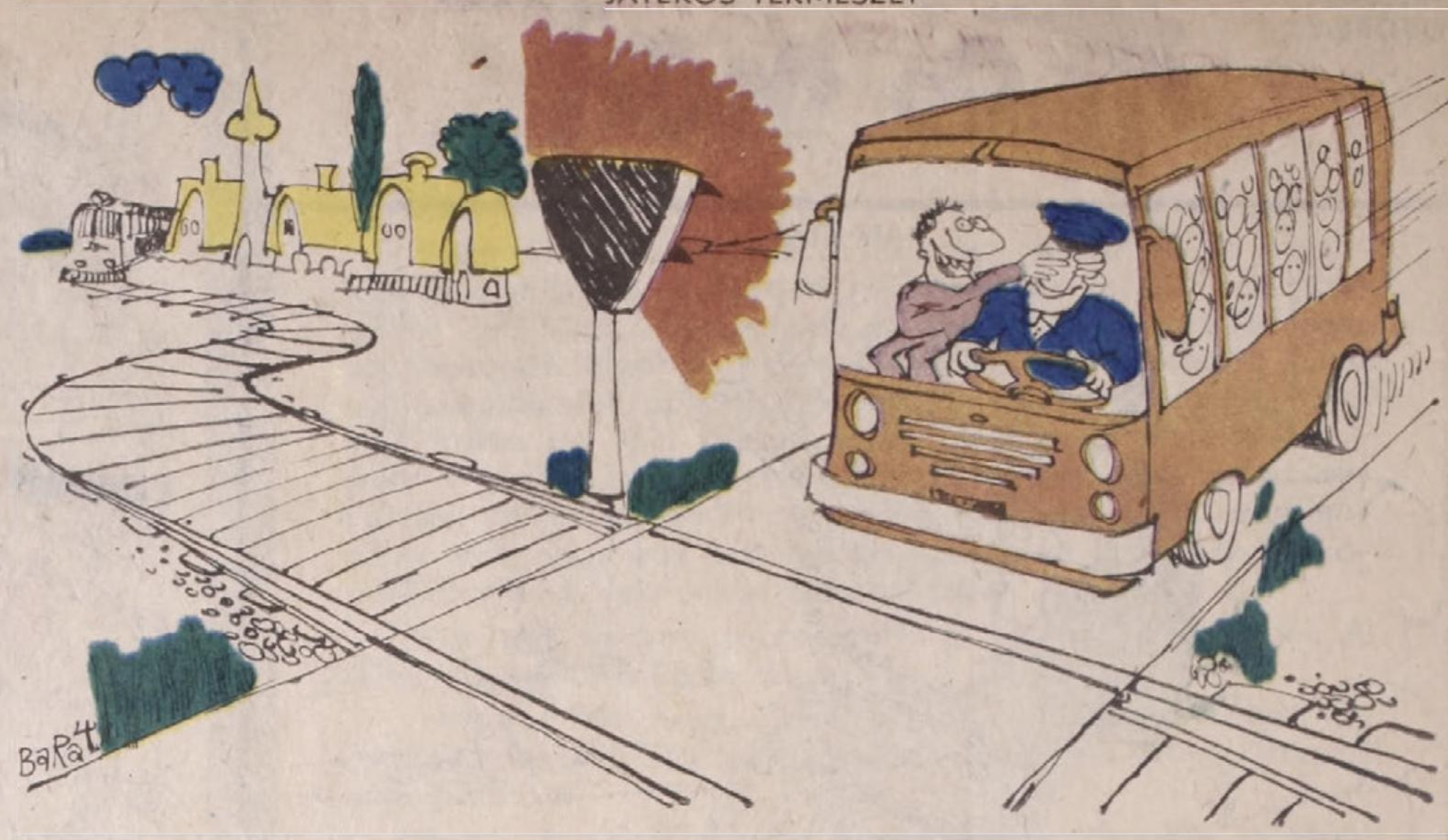
— Tíz percet aludtam és még nincs reggel?

RANGLÉTRA

— Mindent elkövetek, hogy a ranglétra alsó fokán maradjak. Onnan csak egy picit lehet esni.

Galambos Szilveszter

JÁTÉKOS TERMÉSZET

– Na, mibe, hogy nem találja el, milyen szín villog a fénysorompón?

– Azért megkérdezhette volna a falut a tanácselnök, hogy építhet-e csónakázó tavat . . .

Fülöp György rajzai

AZ APÓSOM TÖRTÉNETEI

Egyik barátom meséli:

— Az én apósom itthon ügyvéd volt, jelenleg csak nehéz testi milliomos kint az Egyesült Államokban —, de azért megvan a magához váló esze. Megjegyeztem egy-két történetét és mondását — ha meg akarod írni, szerény díjazásért átengedem neked.

1

— A háború alatt egyetlen vágyam volt — mesélte egyszer —, hogy ha majd befejeződik, akkor tudjak venni egy sapkát.

— Elég szerény voltál, de miért épp egy sapkát?

— Mert, ha szükségem lesz rá, akkor biztos megvan a fejem!

2

A háború végét apósom egy koncentrációs táborban érte meg, mikor a páncélosok ledöntötték a láger kerítését, elindult hazafelé. Már valahol Berlin körül járt, mikor egy amerikai jeep robogott el mellette, apósom félrehúzódott, de a kocsi hirtelen lefékezett. Apósom legnagyobb megdöbbenésére egyik gyerekkori barátja Krémer Frigyes ugrott ki az autóból, amerikai egyenruhában, őrnagyi rangjelzésekkel a vállán.

— Misikém — mondja az apósomnak —, hová mész?

— Én még csak-csak, de te hogy kerülsz ide és hová tartasz?

— Megyünk a német főhadiszállásra.

— Meg vagy te őrülve?! Hitlerhez?

— Nem, Hitler már meghalt, az ő utóda Dönitz vár minket, most fogja aláírni a kapitulációt. Én is ott leszek a bizottságban.

— Igen?! Adnál egy darab papírt?

— Tessék.

Apósom írt néhány sort, aztán odaadta Krémernek:

— Légy szíves írasd alá ezt is Dönitzcel.

— Mi ez Misikém?

— Az én jóvátételi kérelmem, csak úgy csúsztasd a keze alá. Később, tudod, már nagy lesz a tolongás.

3

— Aztán 47-ben leléptem és elindultam visszafelé az úton. Bécsben kezdtem, egy kórház kertjében dolgoztam; ástam, kapáltam, nyírtam a bokrokat. Egyszer csak leszólnak az emeletről.

— Szegény ember! Hogy győzi a munkát?!

— Hát bizony van elég.

— Szüksége volna még egy munkáskézre?

— Hát bizony jól jönne egy kis segítség.

Erre kidobtak az ablakon egy kezet, kiderült, hogy éppen boncoltak fenn.

— Biztos, hogy munkás volt — kiabáltak le —, megnéztük a kórlapját.

4

— Tudod mivel kerestem az első pénzemet Amerikában? Egy hetilap pályázatot írt ki azzal a címmel: „Bizonyítsa be a többnejűség előnyét az egynejűséggel szemben!" Én azt írtam, hogy „vannak dolgok melynek értékét csak a mennyiség adja meg. Például ha van egy *marék* trágyám attól csak piszkos lesz a kezem, de egy *vagon* trágyát már minden farmer szívesen megvesz!"

Kettős sikert arattam; kaptam a laptól 25 dollár jutalmat, az anyósod meg elvált tőlem.

5

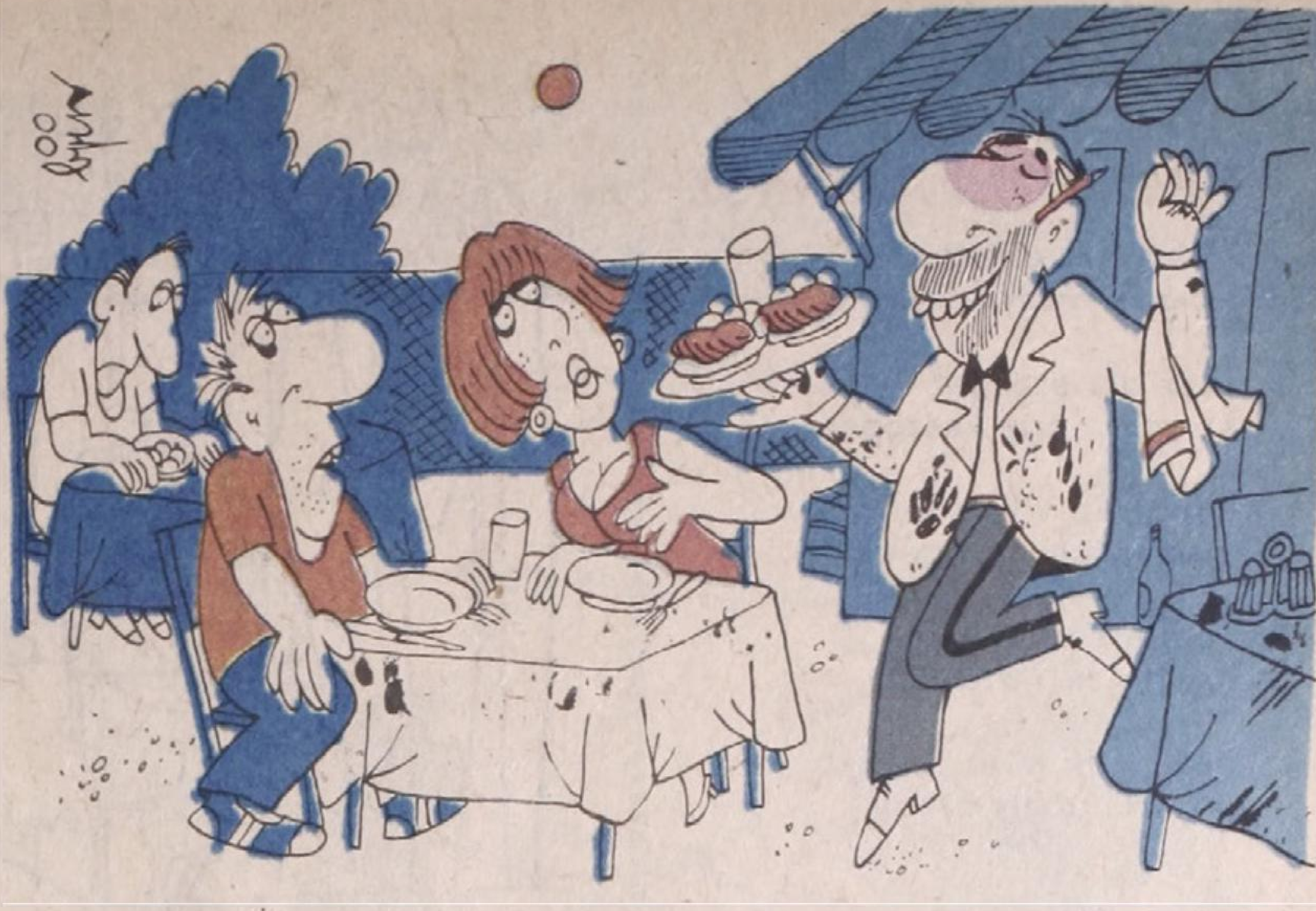
— Aztán Amerikában is a régi szakmámban dolgozhattam — ügyvédként. Az egyik tárgyaláson megkérdez engem a bíró:

— Azt mondják, hogy ez a maga ügyfele egy rendkívül becsületes ember, állítólag még soha egy centtel sem csapott be senkit, ha üzenetet küld valakivel, eltép egy bélyeget, hogy ne érje kár az állami postát. Igaz ez?

Széttártam a karom:

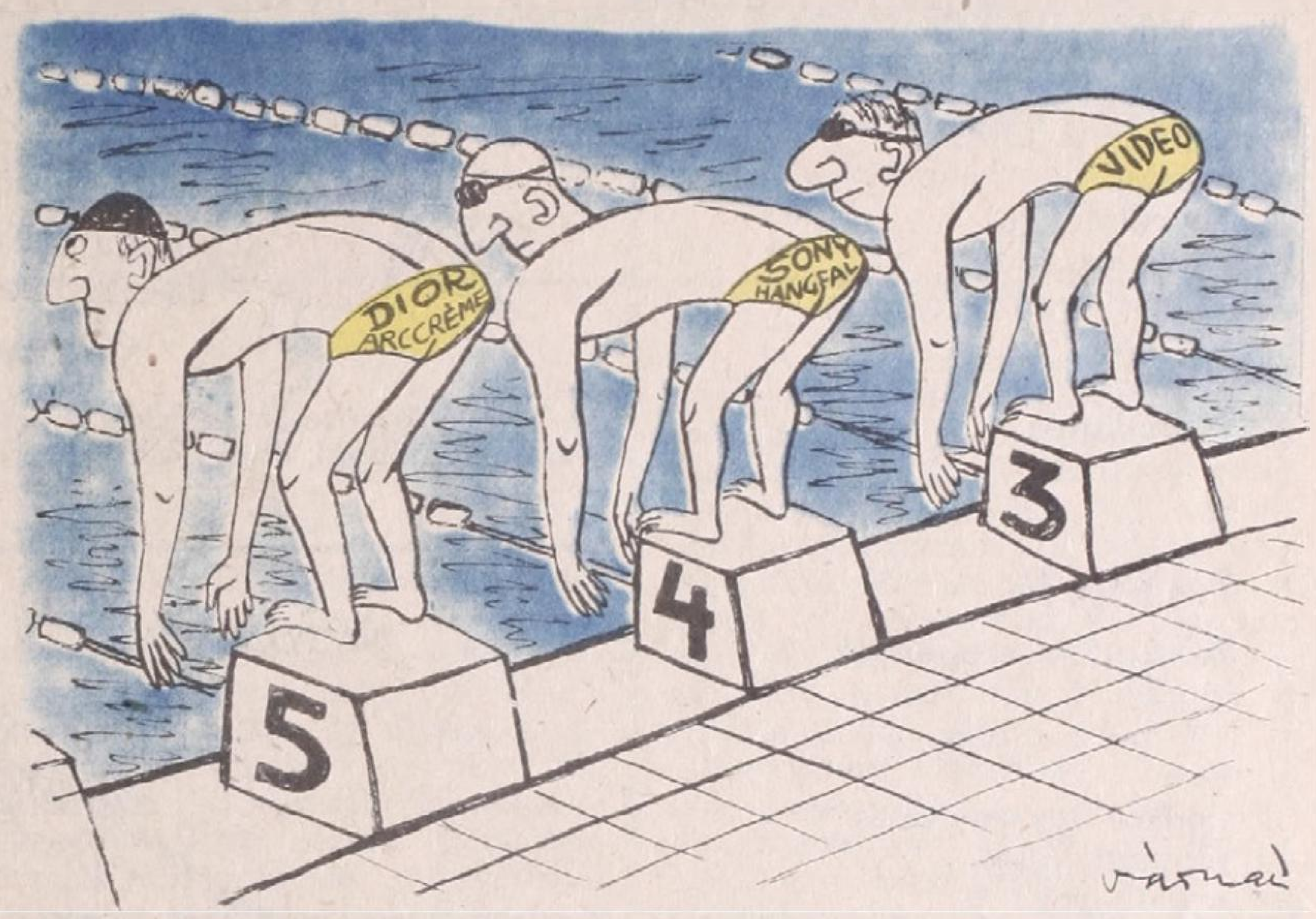
— Én nem tudom bíró úr, de az nem lehet a véletlen, hogy sem magáról, sem rólam nem mondanak ilyeneket.

Moldova György

– Uraságodéknak marha mázlijuk van, hogy még meg tudnak ebédelni nálunk! A Köjál éppen most záratta be a konyhát . . .

SPORT ÉS REKLÁM

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az ideggyógyász faggatja a beteget:

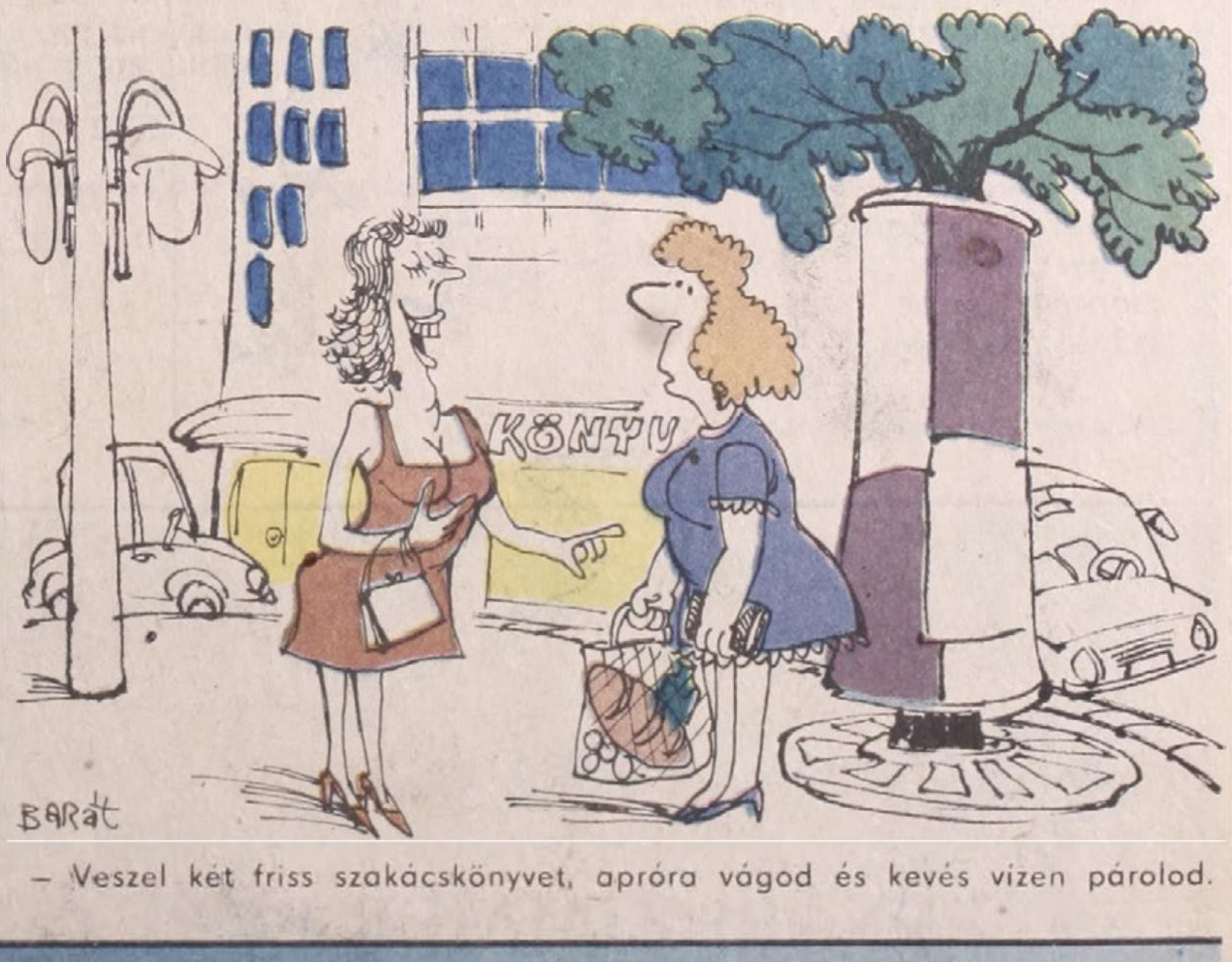
— És a szerelemről mi a véleménye?

— Azt sem tudom, mi az.

— De asszonyom!

— Tényleg nem! Én még sosem csaltam meg a férjemet.

ÉLELMISZERÁRAK

– Veszel két friss szakácskönyvet, apróra vágod és kevés vízen párolod.

Figyelmeztető felirat Genfben:

AZ ATOMSOROMPÓ TÍZ ÉVEN TÚL IS ZÁRVA TARTHATÓ

SIMOR ANDRÁS:

BALATONI ANZIKSZ

Az ember eszeget
lángost vagy keszeget.

Már aki eszeget
lángost vagy keszeget.

Drágul a víz, a fény,
szegényül a szegény.

Tudja a tó, a stég,
hol főnek gazdagék,

nekik sül, mint tavaly,
a csirke meg a hal.

HIRDETÉS

Kórházba
vagy
Szociális Otthonba került
öregek
macskáit,
kutyáit
Elpusztító GMK
alakul.
Az állatokkal
a szomszédok
kérése szerinti módon
végzünk.
A dögöt
elszállítjuk.

LÁTKÉP

A közutak, szegények,
tudják,
mennyire rútak,
és
amikor egy-egy autó
elijeszti róluk
a tyúkokat,
elmenekülnének
ők maguk is,
hogy
nyomuk se legyen,
mire a por elül.
De
nem szökhetnek el.
Látják
gödör szemükkel,
hogyan szépülnek
oldalukon
a magánházak,
magukra húzzák hát
a gyomokat,
hepehupáikat,
rejtegetik,
és helyükön maradnak
szégyenükben
már-már
a föld alá bújva.

VÁLTOZÓ SZEMLÉLET

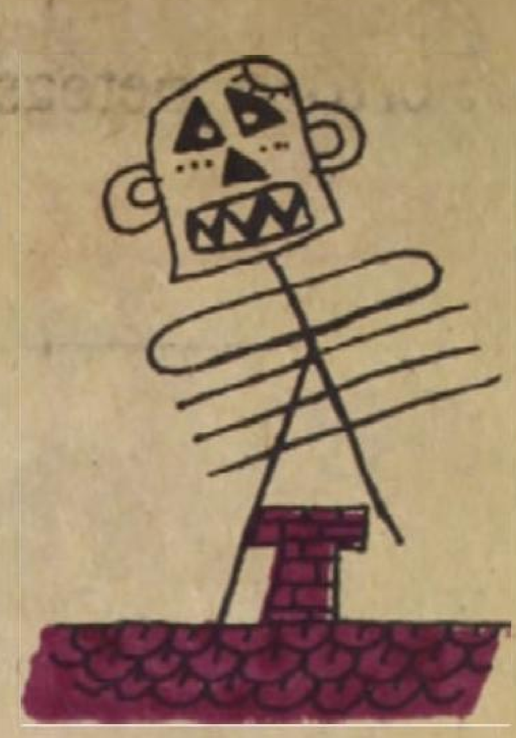
– Nincs mese, manapság mindenki úgy boldogul, ahogy tud.

NAGYTAKARÍTÁS

MINDEN HÉTEN SZAVAZHAT:

Kié legyen a Bádog Antenna?

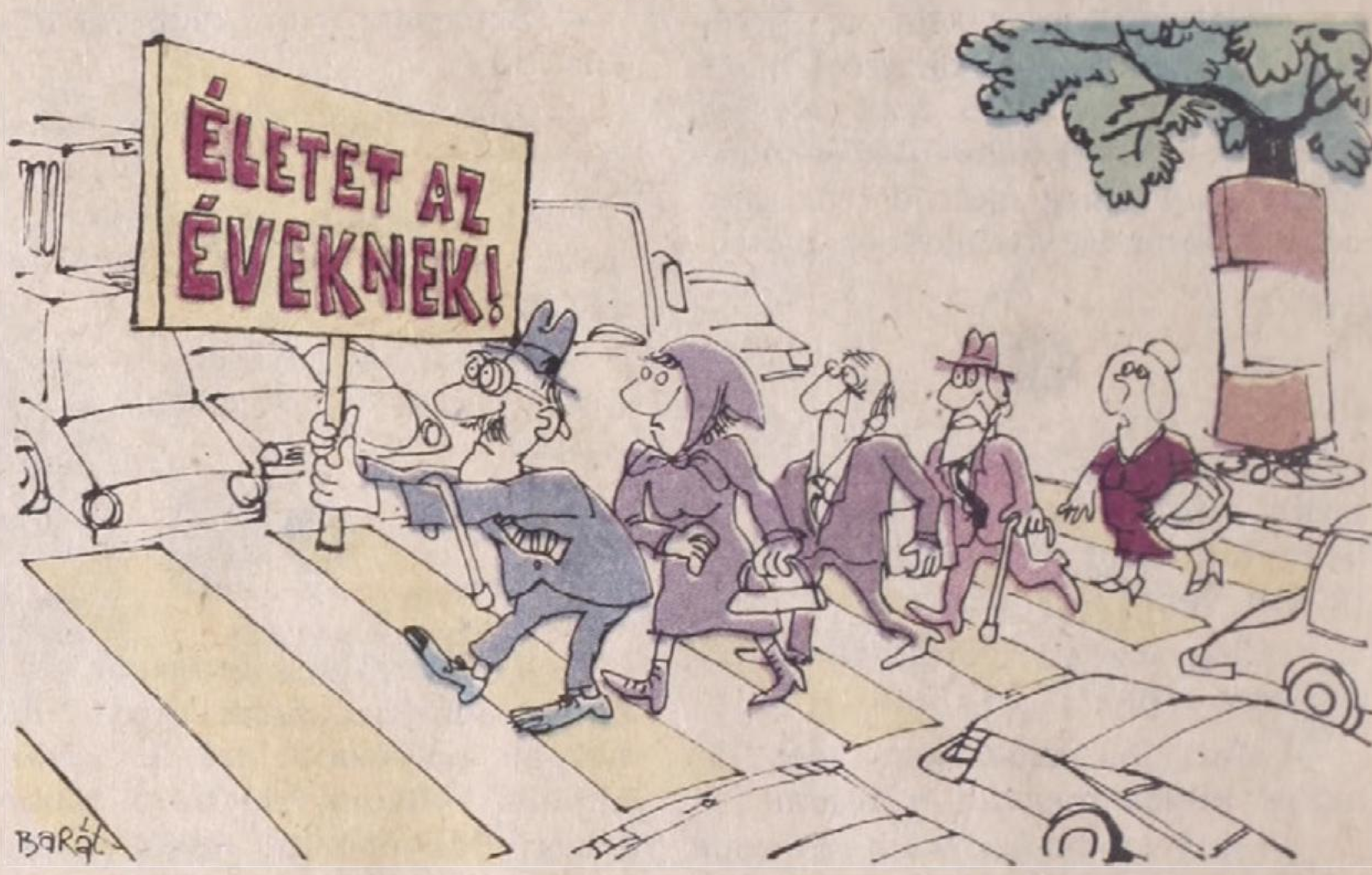

A Rádió- és Televízió Újság hétről hétre megszavaztatja olvasóit, melyik tévéműsor tetszett nekik leginkább, kinek adják az Arany Antennát, ki kapjon nívódíjat a tévések közül.

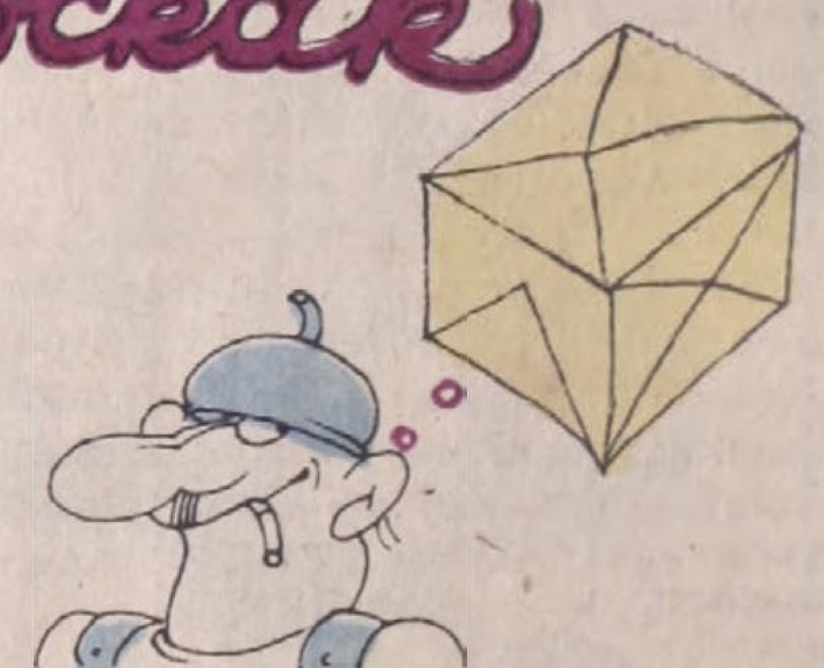
Mi pedig arra buzdítjuk olvasóinkat: hétről hétre szavazzanak, s közösen döntsük el, melyik volt a hét legrosszabb tévéműsora, kinek adjunk érte Bádog Antennát.

Kérjük a kedves olvasót, alaposan gondolja át, melyik volt a leggyatrább tévéműsor a szeptember 2—8 közötti héten, melyiken unatkozott, bosszankodott leginkább, írja le egy levelezőlapra (elegendő csak a műsor címe és az adás időpontja), s tegye postára a lapot, lehetőleg még hétfőn, szeptember 9-én, A címzés: Ludas Matyi — Bádog Antenna, Budapest 1977.

TRANSZPARENS

Bűvös kockák

Régebben nagyon sok büntetést fizettünk azért, mert nem használtuk ki teherautóinkat — mondta egyik szállítási vállalatunk vezetője. — Központilag akarják rábírni a cégeket, hogy csökkentsék a teherautók üresjáratát, szervezzenek fuvart visszafelé is, ne fusson üresen a kocsi. Ennek nagyon hatásos eszköze a büntetés, amelyet a visszfuvar nélküli autókért kell fizetnünk. Ezért pályázatot írtunk ki a dolgozóknak, olyan ötleteket vártunk tőlük, amelyek segítségével mérsékelni lehet a komoly összegekre rúgó büntetést.

A pályázatra érkezett néhány javaslat, de egyik sem ért el átütő sikert. Mindegyik megbukhatott azon, hogy vállalatainknál nem közmondásosan jó a szerződési fegyelem.

Az egyik garázsmester aztán kivágta a rezet. A nagy ötlet akkor jutott eszébe, amikor iskolás gyermekének házi feladatként papírból egy kockát kellett hajtogatnia. A garázsmester is elkészített néhány, jó köbméteres keménypapír kockát és téglatestet, javasolta, hogy ezeket összehajtogatva minden sofőr vigye magával, s ha visszafelé semmiképpen sem kap visszahozandó árut szépen hajtogassa kockává, s állítsa fel őket, hogy kitöltsék a rakteret. Ha jön az ellenőrzés, hajtsa fel a ponyvát, s mutassa meg, tele van a kocsi. Az ellenőrök is emberek, ha látják, nincs miért megfogni a pilótát, nem firtatják, mi van a ládában.

Természetesen és jót mulattam a javaslaton, de mint a vállalat felelős vezetője, elutasítottam az efféle módszereket, s az újítási javaslatot. Gondoltam, ezzel megakadályoztam az ilyen kalózakciókat. Hanem a vállalati pletykák útján a fülembe jutott, mégis bevezették a módszert, csaknem minden teherautónk fel van szerelve bűvös kockával. (A vállalati zsargon azonnal nevet is adott az összehajtogatott hasáboknak.) Még újítási díjat is kapott az értelmi szerző. A sofőrök — akiknek a prémiumát csökkentette a sok büntetés — dobták össze neki a csinos kis summát. Akkorát, amekkorát, bevallom, a vállalat sem adott volna az újításért.

Gőz József

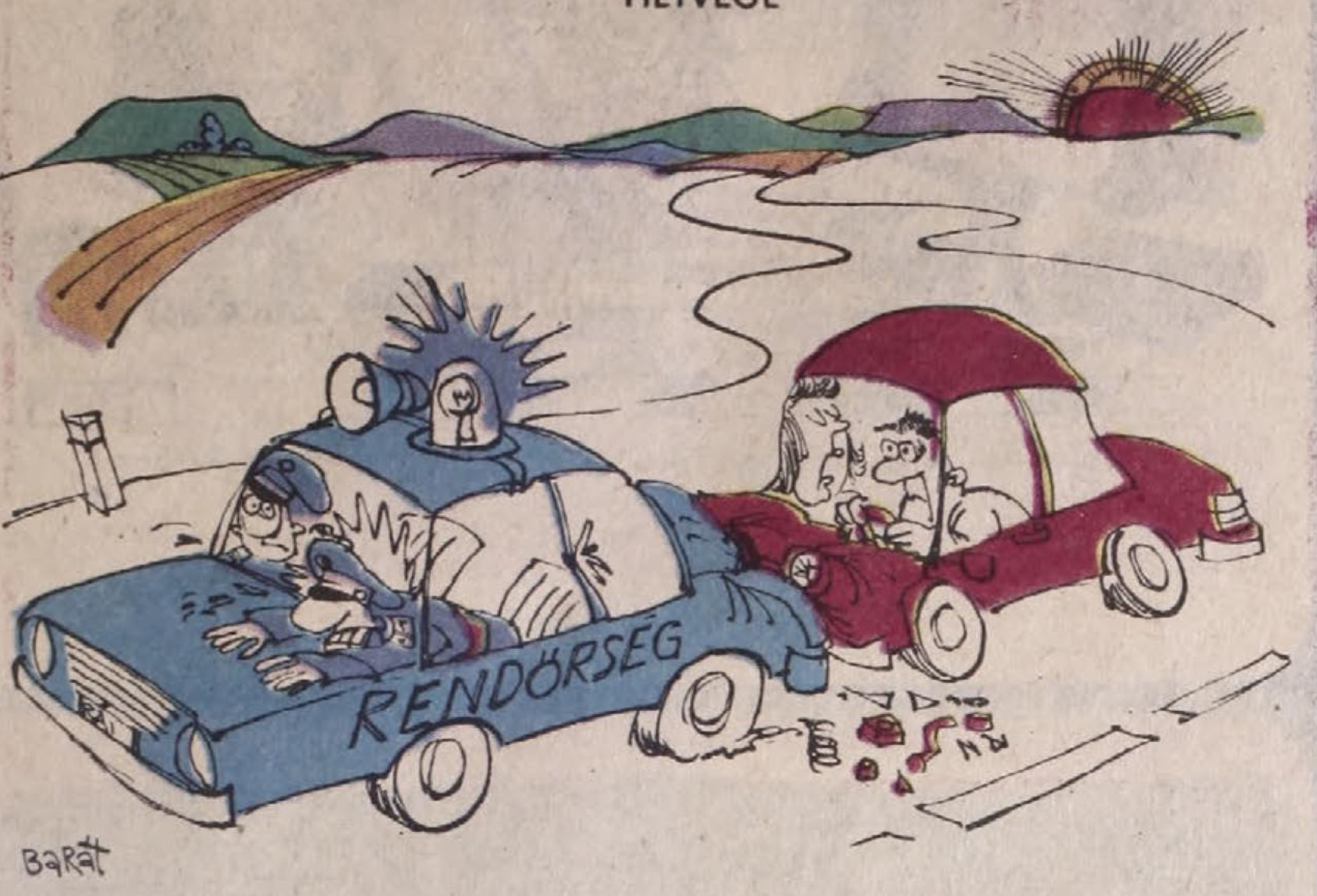
Ötszáz pedagógus hiányzik Pesten

TANÁRI ZIMMER FREI

Fertőző betegséget okoznak a budakalászi bányatavak

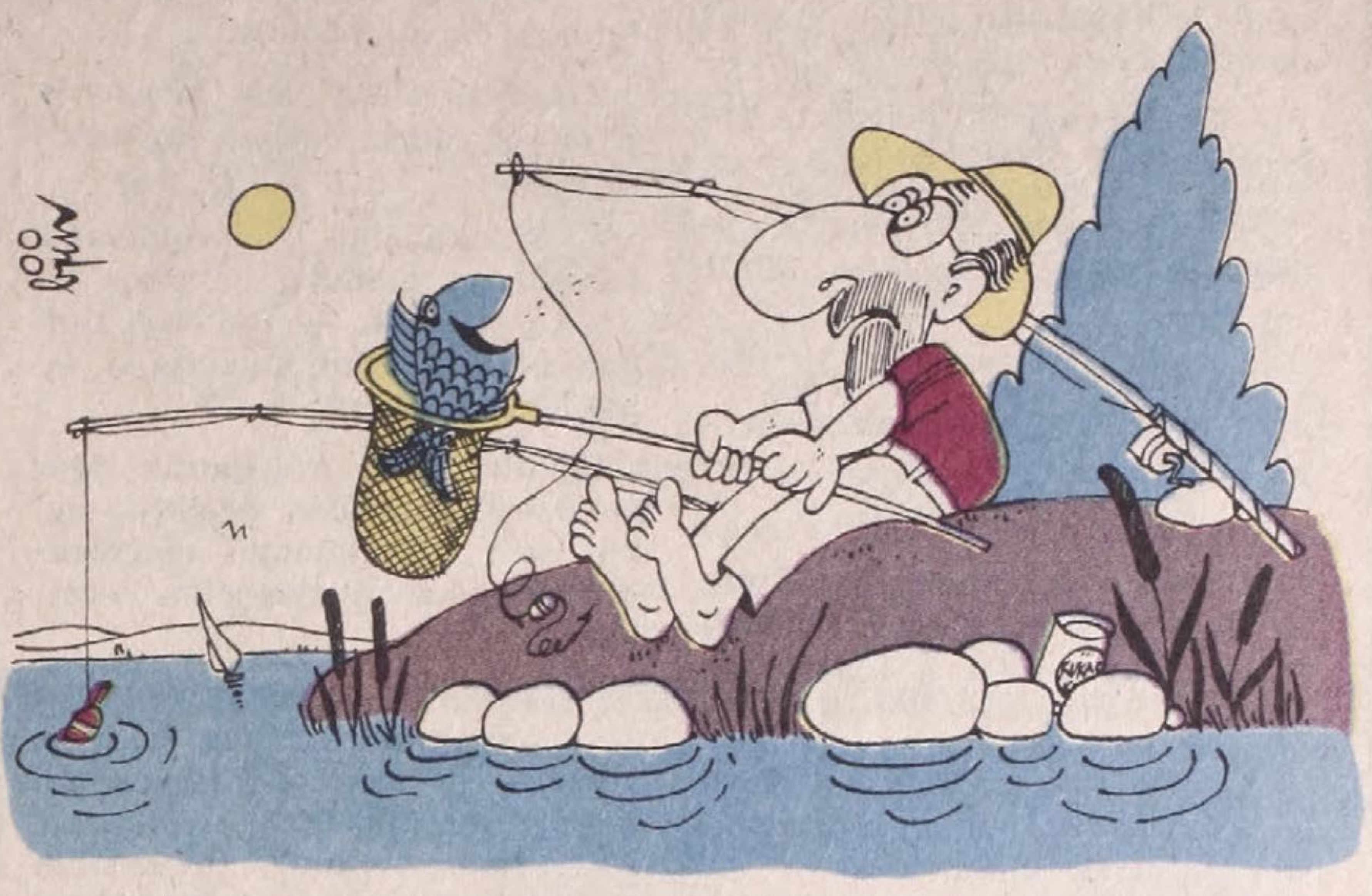
MOST ITT FEKSZÜNK MEGFÜRÖDVE

HÉTVÉGE

– Gondolom, illene pár keresetlen szóval kimenteni magunkat.

IDEGNYUGTATÓ KIKAPCSOLÓDÁS

– Maga balfácán! Tudja, mi történik a vállalatánál, amíg maga itt pecázik?

ANONIMIA

Az úgy volt, hogy Anonimiában, ebben a közepesen fenomenális ipari-agrár jellegű értelmiségi országban, nagyon elszaporodtak a névtelen levelek.

Kormányzati sugallatra összeültek az ország legokosabb emberei — ha jól emlékszem abban a ciklusban éppen a közgazdászok voltak azok! — és úgy döntöttek, hogy a szabályozórendszer szigorításával kell fellépni a névtelen levélírók ellen, akiknek száma akkorra már meghaladta az utolsó békeévben regisztrált volument...

Az akcióba bevonták a Postát is, amely — hogy megnehezítse a névtelen levélírást — úgy döntött, hogy csak olyan leveleket továbbít, amelyekre a címzés alá egy négyjegyű számot is felírnak. A névtelen levélírók elriasztása érdekében még azt is elrendelték, hogy ezeket a számokat kizárólag *arab* számjegyekkel kell felírni. Ez a számsor, a Posta által kiírt pályázat eredményeként, az „irányítószám" nevet kapta, de hamarosan egy névtelen levélben feljelentették a Posta forgalmi főosztályának vezetőjét, hogy a pályázatot az ő bérmakeresztlánya nyerte meg.

A Posta azonban nem adta fel, és Japánból egy elmés szerkezetet vásárolt, amely optikai leolvasórendszerével mindent elkövetett azért, hogy a névtelen levelek ne, vagy csak jelentős késéssel érkezzenek meg a címzettekhez. Közben egy névtelen levélben feljelentették a Posta főmérnökét, hogy a japán csodamasinát csak azért vásárolta meg, mert az üzleti tárgyalások során a keleti üzletfél két hordó rizspálinkával, egy nikkelezett harakiri-készlettel, és három sztereo gésával ajándékozta meg. Az ügyet kivizsgálták, semmit nem tudtak bizonyítani, de a Postát tapintatosan felszólították a csudamasina leállítására. A levélválogató gépet visszaszállították Japánba, és kicserélték a Posta működéséhez ugyancsak nélkülözhetetlen digitális telefonkábelbeáztató masinára.

A Posta végső kétségbeesésében duplájára emelte a levelek kézbesítési díját, de Anonimia népét még ez sem tartotta vissza a névtelen levélírástól, csak a címzettek portóköltségei növekedtek meg ugrásszerűen. (Egy névtelen levélíró egyébként feljelentette a Posta díjszabási osztályának vezetőjét is, hogy a bérmentesítés nélküli levelekre „Portót" állapít meg, ami köztudottan egy ellenséges katonai tömbhöz tartozó ország egyik városára utal.)

A jelentősebb állami hivatalok fejlesztési és beruházási részlegeit felszámolták, s helyettük a névtelen levelekben közölt információk kivizsgálására hivatott egységeket állítottak fel; a vállalati grafológus pedig tagja lett az üzemi négyszögnek.

A névtelen levelek címzettjeinek tehermentesítésére létrehozták a Központi Névtelenlevelek Ellenőrző Bizottságot, de ennek a vezetőjét is feljelentették egy névtelen levélben, hogy a bejelentéseket nem vizsgálja ki szakszerűen, csupán a borítékokról leáztatott bélyegeket értékesíti egy svájci filatelistánál.

Anonimiában akkoriban már mindenki feljelentett mindenkit, mindenhol névtelen levélben; az új tanügyi reform során a névtelen levélírást már az általános iskolák tanrendjébe is felvették. Akkoriban jött divatba a termékszerkezet-váltás, ezért Anonimia tömegkommunikációs csatornái próbálták rávenni a lakosságot arra, hogy a költséges névtelen levélírás helyett térjenek át a sokkal hatékonyabb névtelen telefonbejelentésekre, de az intézkedés — figyelemmel az ország akkori infrastruktúrájára — határozottan elhamarkodottnak bizonyult. (Egy névtelen levélíró rögtön fel is jelentette a Tájékoztatási Főhivatal portását, hogy az magánbeszélgetésekre használja a hivatal egyetlen ikervonalát, így egy tisztességes névtelen telefonbejelentést sem lehet munkaidőben megtenni.)

A Posta ekkorra már feladta a küzdelmet, és igyekezett üzleti hasznot húzni Anonimia lakóinak grafomániájából. Külön bélyegeket nyomtatott, amelyen az országalapító Anonymus ülőszobra volt látható, bevezette az „egyet fizet, kettőt ír" mozgalmat, és vállalati géemkát is szervezett, amely a névtelen levélírókat átsegítette a stiláris nehézségeken.

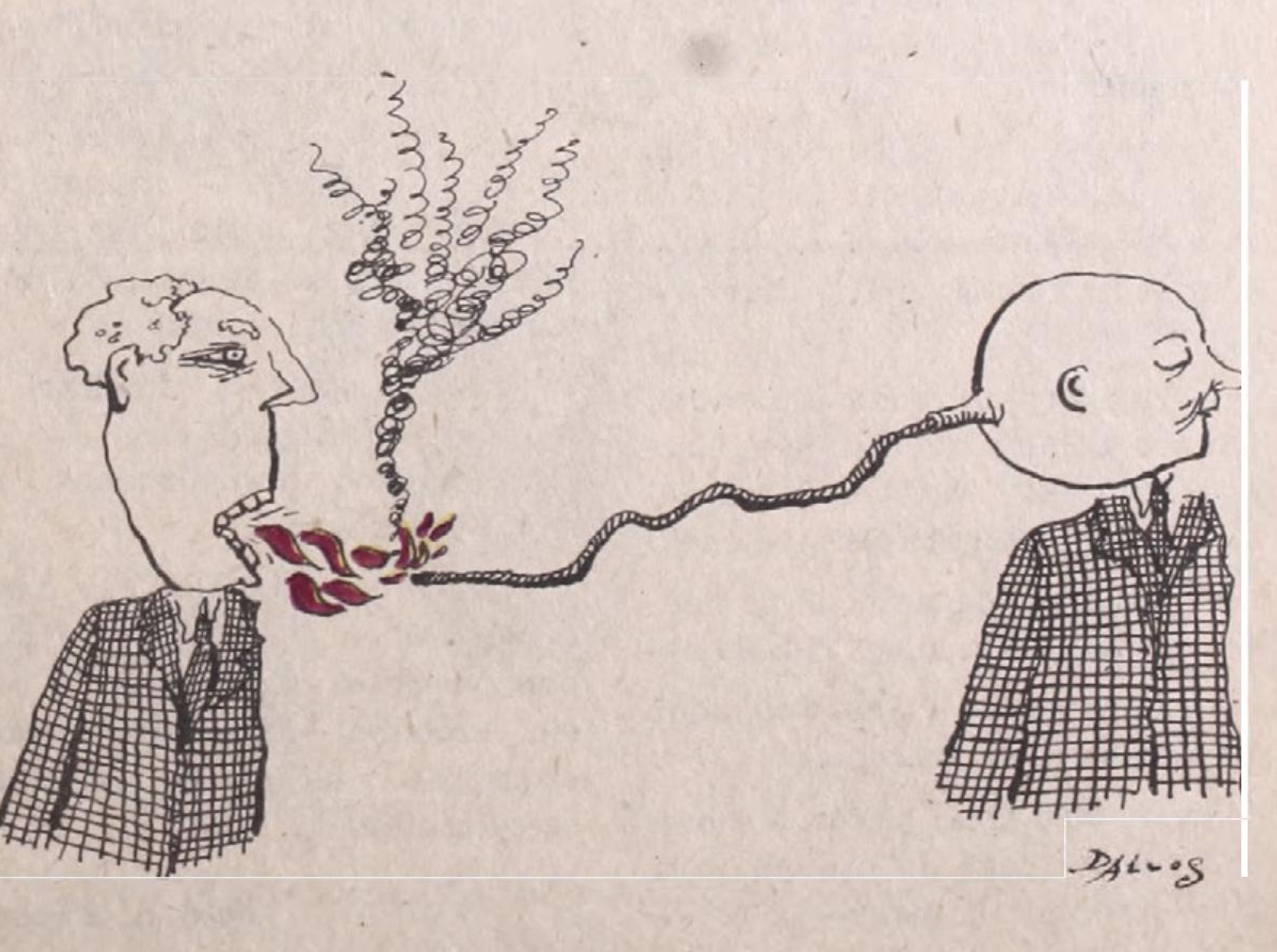
Anonimiát akkoriban már teljesen elárasztották a névtelen levelek, hamarosan ez lett az ország egyetlen exportképes árucikke, külföldön igen jó pénzt fizettek egy-egy „Made in Anonimia" feliratú levélért.

Egyszer aztán az ország legokosabb embere — ha jól emlékszem, ő éppen nem közgazdász volt — egy meglepő intézkedést hozott: a névtelen leveleket ezután nem kell elolvasni, és nem kell tartalmukat kivizsgálni! Igaz, hogy rögtön feljelentették őt is egy névtelen levélben, de akkor már késő volt.

Itt a vége, fuss el véle!

Trunkó Barnabás

PLASZTIKBOMBA

Mi legyen a szülőből?

Este tizenegy óra felé, amikor a másik szobában már minden elcsöndesedett, a nyolcéves Avantgard Öcsi óvatosan felkelt és odament kishúga ágyához.

— Ébren vagy? — kérdezte Titanica nevű leánytestvérét.

— Naná, majd nem! — búgta a megszólított gyermek és felült ágyában.

Úgy ült ott, mint aki már elmúlt hétéves, pedig csak nemrégiben töltötte be a hatot.

Avantgard Öcsi betörőket megszégyenítő ügyességgel lopódzott a két szobát elválasztó ajtóhoz, füleit rátapasztotta a kulcslyukra.

— Alszanak! — jegyezte meg. — Anyu légzése talán egy kissé szaporábbnak tűnik.

Avantgard Titanica ekkor már az asztalnál ült, kezében a *Hogyan neveljük szüleinket?* valamint a *Mi legyen a szülőből?* című hasznos kézikönyvekkel és gondterhelt arcot vágott.

— Nem tetszik nekem mostanában Apu! — mondta Titanica és beleharapott egy mogyorós csokoládéba. — Valahogy olyan furcsa!

— Túlságosan sok csokit eszel mostanában! — jegyezte meg némi éllel Öcsi —, lehet, hogy ezért képzelődsz!

A másik szobából mocorgás hallatszott. Avantgard Öcsi párducként vetette magát az ajtóra, halkan kinyitotta, majd átment a másik szobába.

— Betakartam őket! — mondta, amikor néhány perc múlva visszajött. — Egy kicsit nyugtalanul alszanak, remélem nem betegek!

— Apunak magas a vérnyomása — állapította meg Titanica.

— Legalábbis a *Szüleink* című folyóirat cikke szerint.

Avantgard Öcsi akkorát sóhajtott, hogy maga is csodálkozott. Ő is harapott a mogyorós csokiból, de még mindig gondterheltnek látszott.

— Mi legyen velük? — tette fel a szónoki kérdést.

Titanica talált egy mogyorós nápolyit, idegességében azt kezdte rágni.

— Munkahelyi problémáik vannak — mondta, amikor lenyelte a falatot. — Nehezen tudnak beilleszkedni, mondta a főnökük legutóbb.

Együttérzően bólogattak. Még emlékeztek óvodás éveikre, nekik sem volt könnyű megszokniuk, amikor új csoportba kerültek.

— Azt írja a könyv, hogy ez szülőknél gyakori dolog, de nem veszélyes — mondta Titanica, aki semmit sem fogott fel tragikusan. — Állítólag minden harmadik szülő átesik ezen, egyes külföldi országokban magas jövedelmekkel gyógyítják, egészen jó eredménnyel.

Avantgard Öcsi megint sóhajtott, ezúttal maga sem tudta, miért.

— Szerintem rendszertelenül esznek — mondta Titanica —, ez is okozhatja a problémákat. Csak rohannak egész nap, túlhajszolják magukat.

Öcsi ezúttal bólintott, jelezvén, tisztában van a probléma súlyával. Ő maga is volt nagycsoportos óvodás, ha valakinek, hát neki tudnia kellett, mit jelent a túlterhelés!

— Van néhány kollégájuk, akik rossz hatással vannak rájuk! — szólalt meg rövid nápolyi evés után Titanica. — A Kovács például mostanában sokat iszik, a fia, Pistike, nem győzött rá panaszkodni tegnap a játszótéren. Nagy bácsi pedig, Lidike apukája, hetenként ötször késő éjszakáig kártyázik a haverokkal.

— Csak tudnám, kitől látják ezek a szülők! — csóválta a fejét Öcsi. — Tőlünk nem, az biztos.

Sokatmondóan hallgattak, végül Titanica törte meg a csöndet.

— Azt hiszem ideje lenne, hogy nyugovóra térjünk — mondta. — Holnap nehéz napom lesz: szolfézs, különtorna, úszás és a televízióban BASIC-tanfolyam.

— Sok a gond a szülőkkel — mondta Avantgard Öcsi —, de azért nagyon hiányoznának, ha nem lennének.

Visszabújt az ágyába. Egy darabig csendben figyeltek, s miután meggyőződtek arról, hogy a másik szobából egyenletes, békés szuszogás hallatszik, álomba szenderültek.

Föld S. Péter

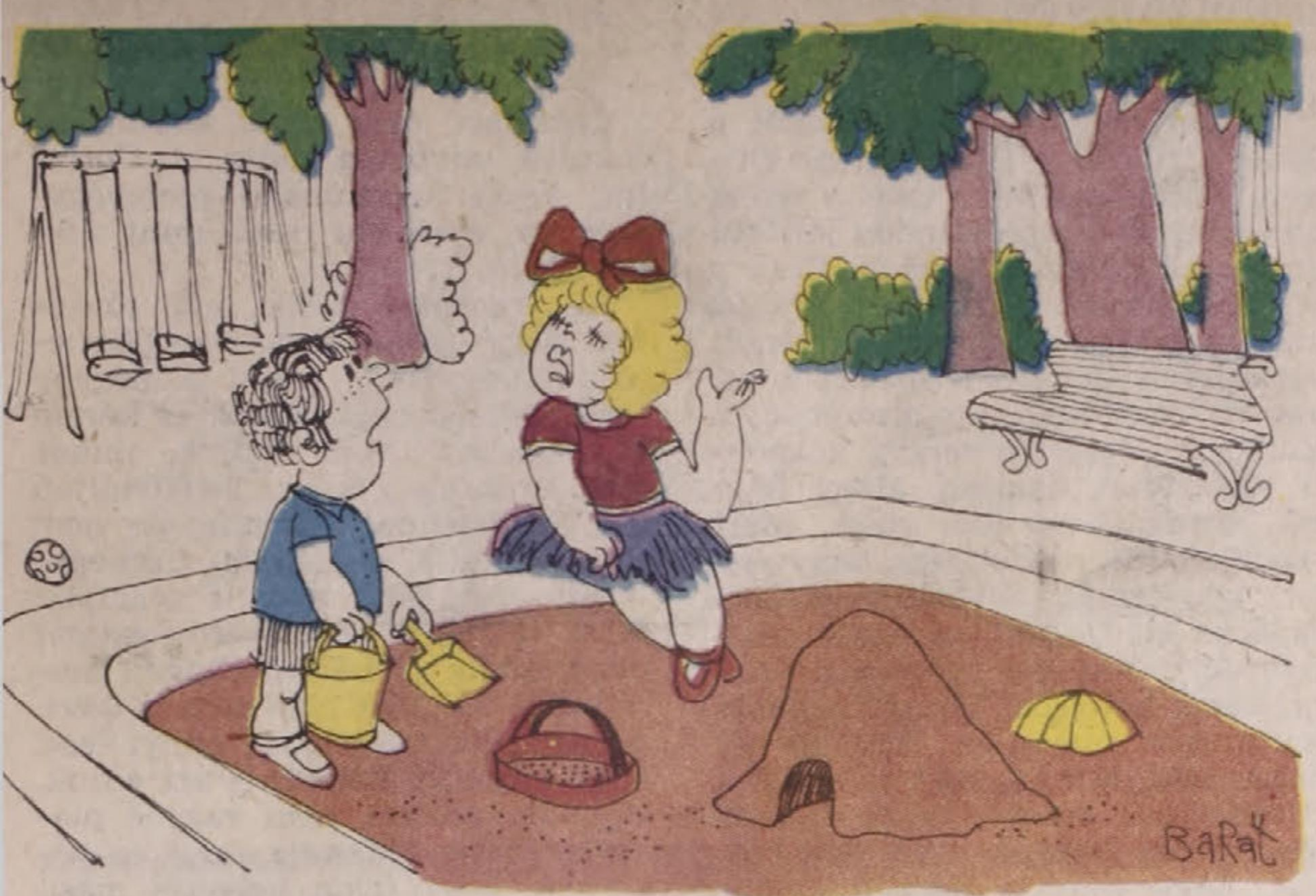
– Nagy ég! A pornókazettákat elvitte Pistike a gyermekzsúrra!

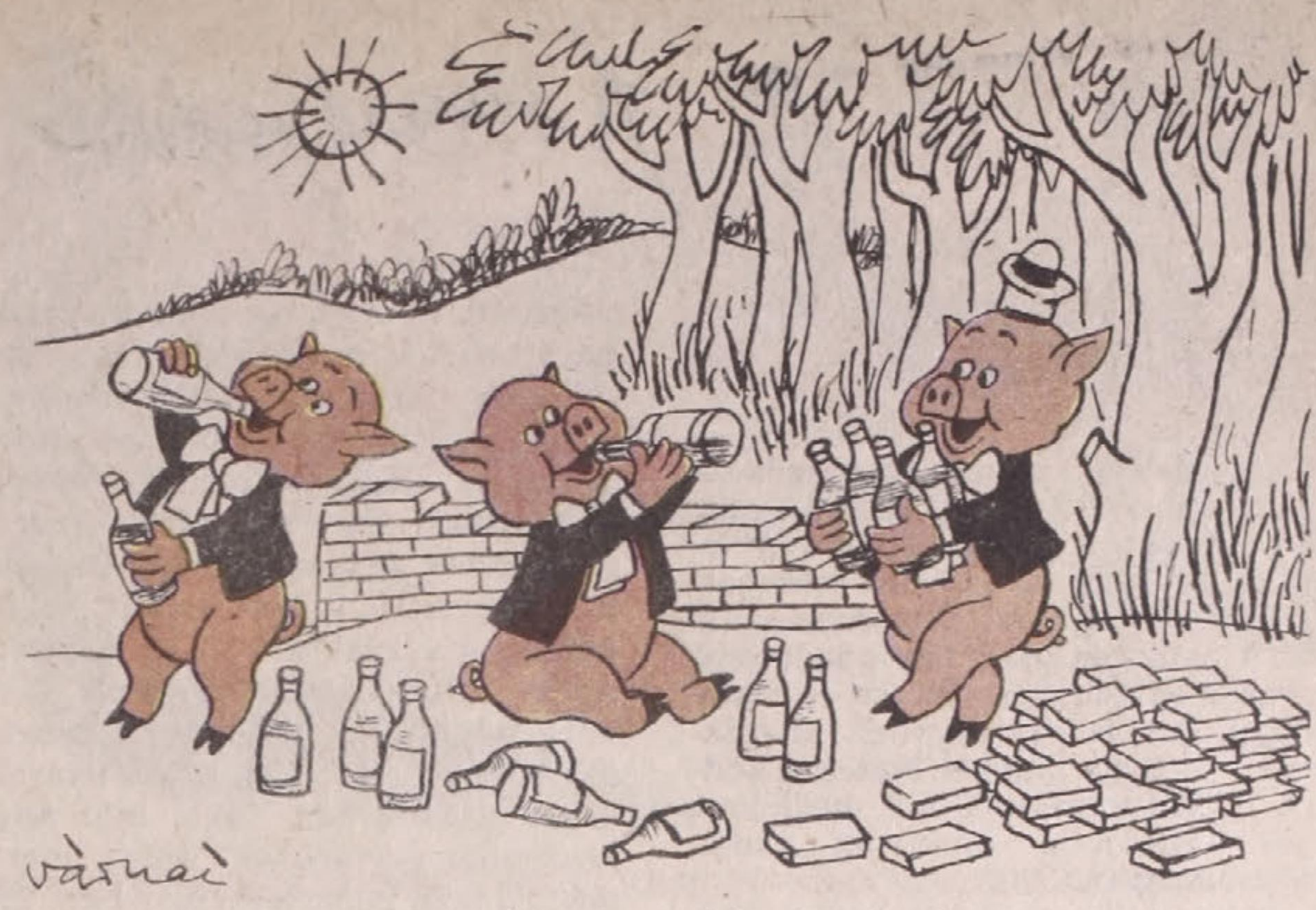
– Nagyon nem tetszik nekem, hogy Ferike egy ilyen kis jöttment mérnök gyerekével barátkozik . . .

– Egyenest Szegedről jövök, István maradt a vitéz!

– Akarsz a külső kapcsolatom lenni?

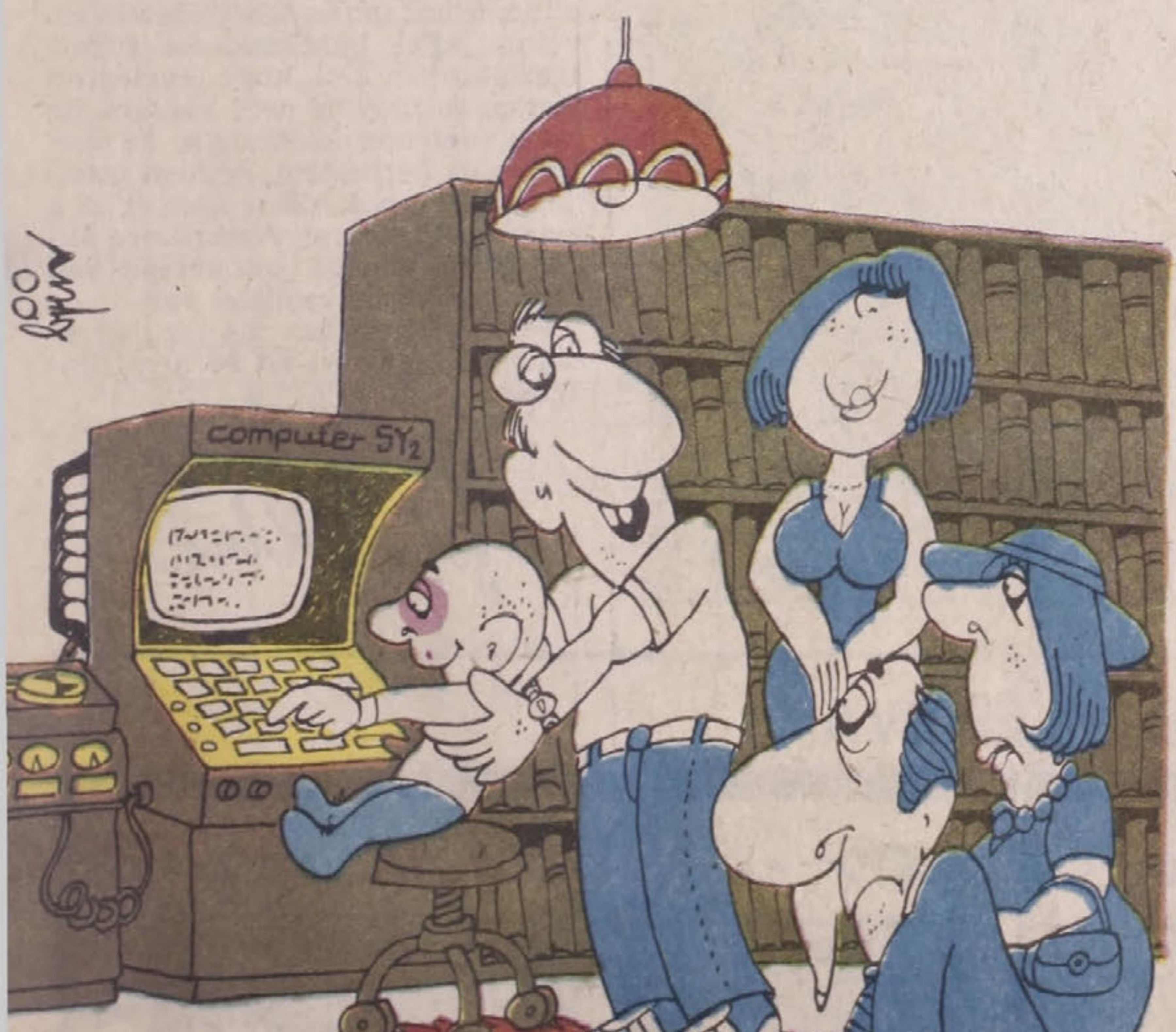
– . . . volt egyszer három kismalac, akik eljöttek Magyarországra ház-építést tanulni . . .

CSAK 18 ÉVEN ALULIAKNAK!

– Jövőre már nem B. Imrének írnak ki, hanem a teljes nevemen!

ÚJ GENERÁCIÓ

– Még csak hároméves, de már kifogástalanul tud programozni.

– Szent Isten, Kovács Ibolya a III. c-ből! Miféle nyári munkán van maga itt, fiam?

Csak úgy firkálgatok

FÖLDGÁZ

Bevezették nálunk a földgázt. Elmesélhetném, hogy a szakemberek mekkora koszt hagytak a lakásban, hogy az új fali hősugárzó „a Gázművek Tulajdona" jelzésű címkéjét csak úgy odadobták, „ragassza fel, vagy kösse rá valahogy, mi is így kaptuk, marékkal", — hogy cipővel léptek a kádra … mit meséljem, mit meséljem, mit meséljem, mindenki tudja, hogy megyen.

Másért volt érdekes ez a gázcsere. Reggel hétkor már minden család talpon volt, éjszaka mos-

dott, mert reggel hétre jönnek a gázszerelők. De nem jöttek. Fél nyolckor már türelmetlen és kíváncsi asszonyok jelentek meg a gangon és a kapualj felé tekingettek, jönnek-e a várva várt szakférfiak? És a közös gondban közösséggé váltak a lakók. Valamikor, zord, időkben, amikor a pincében összebújtak és az aknabecsapódásokat számlálták, volt már ilyen mély testvériség. Megkínálták egymást sárgaborsólevessel, marharépalevessel, imádkoztak a távollevő családtagokért és biztatták egymást, hogy lesz még egyszer ünnep a világon … Azután sok évi éppen-hogy-köszönés korszaka után, jött egy másik sorscsapás, a televízió. Minden tizedik, húszadik lakásban. És újra összebarátkoztak a szomszédok. A televíziótulajdonos nagyburzsoázia az esti műsorhoz szívesen látta a szomszédokat, részben jószívűségből, részben flancból. Aprósüteményt vittek egymásnak, tíz deka darált kávét, beleszóltak egymás belügyeibe, és megtárgyalták a heti krimit. Szép, boldog kis család volt a nemzet. Aztán mindenkinek magának lett televíziója, hellyel-közzel színes, egyeseknek otthon is, a kis nyaralóban is és a ház lakói már alig köszöntek egymásnak. Főleg, mert már rá sem ismertek egymásra, az unokák leérettségiztek, megnősültek, karamboloztak, betörtek, vezérigazgatók lettek, lottóztak, szétköltöztek, összeköltöztek, ki ismer rá a régi házra?

Es ezen a szép nyári reggelen újra együtt voltunk. „Mit mondtak, mikor jönnek?" „Nekem fél kilencre munkába kell mennem." „Adja csak ide a kulcsot, én itthon maradok. Legfeljebb, ha egy kis répáért kell leszaladnom." „Ugyan, miért menne szomszédasszony? Én úgy is megyek a zöldségeshez, majd felhozom." „És miért nem szól máskor is?" „Nálam akármikor itthagyhatja az unokát." „Ki tud egy jó kőművest?" És folyt a baráti beszélgetés, ajánlkozás, kedveskedés, kíváncsiskodás, meghívás egy kávéra. „Ugyan, mi mindén este úgyis itthon vagyunk."

Negyed kilenckor Váradiné a második emelet kettőből váratlanul leszaladt a lépcsőn. Szilvásiné kíváncsian utánaeredt. Váradiné kiment az utcára, meglátta az ott állomásozó Gázművek kocsit, meglelte benne a dolgozókat, amint éppen reggelijüket fogyasztották. És valahogy elintézte, hogy nála kezdjék, mert neki sürgős, mert neki … Szilvásiné azonnal a nyomába eredt és valahogy ő is kivívta, hogy másodiknak mostmár őhozzá … Az asszonyok bementek a folyosókról a konyhákba, sunyin és ellenségesen méregették az ügyeskedőket, majd ők maguk is egyesével leosontak a lépcsőn és megpróbáltak némi előnyhöz jutni …

És azóta még vissza se köszönnek egymásnak.

MOCSOKPATAK

Három hete új forrás fakadt a Rákóczi úton, közvetlenül az Otthon Áruház mellett, azon a téren, amely hivatva van minden jóízlésű ember életkedvét elvenni. Ezen a téren (volt ez már autóparkoló, karácsonyfavásár, minden) felépült egy bidonville. Nem nyomortanya, hanem néhány kis-aranybánya. Butiksor. Formatervezett, központi elgondolás alapján. Hogy létezik, önmagában nem rossz. Mert számos butik mellett van könyvüzlet, kenyérbolt, zöldséges és hírlapárus is. De hát az egész szörnyűség!!! Aki ezt tervezte!!! Arra kéne kötelezni, hogy naponta háromszor elmenjen arra és jól nézze meg, mit csinált! És ebből a zsibvásárból most patak fakadt. Mert a tér közepén van egy ivókút, hogy inni is lehet-e belőle, vagy sem, nem tudom, mert egy jótét lélek ráborította egy kuka felső részét. A víz vagy felülről, vagy alulról, vagy oldalról, de valahonnan folydogál, magával hordva dinnyehéjat, kukoricacsutkát, cigarettacsikkeket, mindent. A járda közepéhez érve megduzzad és vízesést alkotva rázuhog a zebrára. A zebra egész szélességében bokáig ér a víz, aki át akar menni a túloldalra, ijedten kerülgetheti, az autóbuszok pedig átrohanván a víztócsán, jól lefröcskölik az óvatlan gyalogost.

Javasolom, hogy Illetékes Hatóság nyilvánítsa a környéket lábfürdőnek és szedjen belépési díjat.

Utóirat: augusztus huszonharmadikán, a vízömlés huszonkettedik napján a patak váratlanul kiapadt. Még nem tisztázott, hogy valaki elzárta-e a kutat, avagy a piszok tömte-e el. Amint bővebbet megtudok a vonzó természeti tüneményről, jelenteni fogom.

LEJÁRAT

Corinfart nem lehet kapni, ezt minden szívbeteg tudja. A Corinfar, egyik legkitűnőbb szívgyógyszerünk, évek óta ritka, mint a fehér holló.

Két receptet őrzök már június óta. Négy gyógyszertár van elérhető távolságban, mind a négybe rendszeresen bejárogatok és kérem a Corinfart. Nem tudjuk, mikor lesz. Próbálja hétfőn. Telefonáljon ide csütörtökön. Vártunk, de nem jött. Kaptunk, de délelőtt tizenegyre elfogyott. Már nem is gyártják. Most találnak ki helyette valami mást, addig próbáljon életben maradni. A központ már nem is ígéri. A negyedik negyedben annyi lesz, hogy hashajtó helyett is azt adjuk. Honnan tudnám, nem vagyok planétás ember. Mondja meg az orvosnak, hogy írjon helyette mást. Kérjen a szomszédtól. Húsz évvel ezelőtt nem volt Corinfar, akkor nem keresték. Lehet, hogy vidéken van.

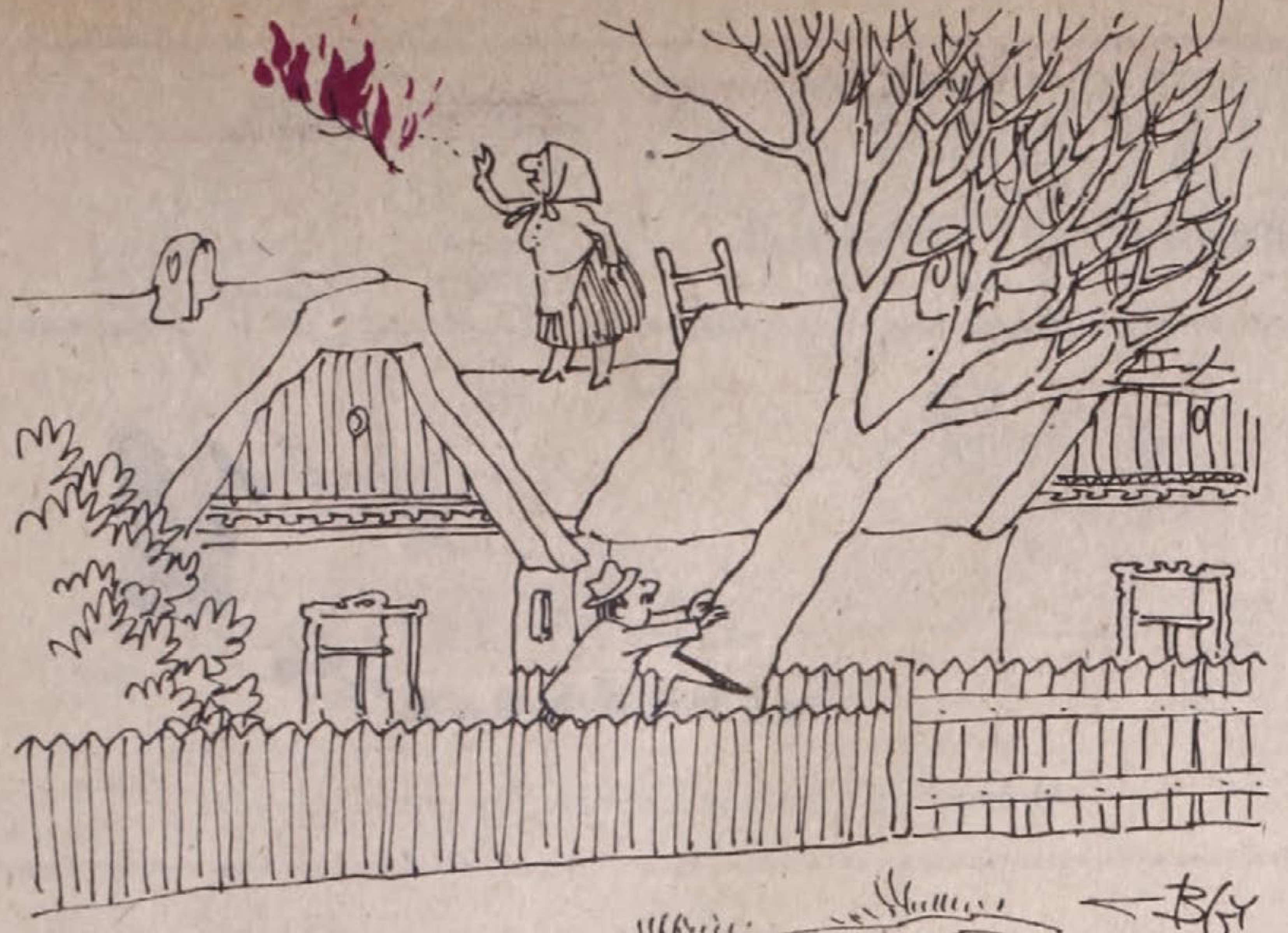
Rendszerint már oda se megyek az árazóhoz, csak az ajtóból kérdezem és onnan legyintenek vissza. És ma mi történt? Több más recepttel együtt átnyújtottam a nyomorult Corinfar receptet és az illetékes leányzó azt mondta rá: lejárt. Hogyhogy lejárt? Nem kaptam rá semmit. Igen. De a recept csak akkor volna érvényes, ha minden hónapban lebélyegeztettem volna. Fel tetszenek ezt fogni? Igazoltatnom kell, hogy tényleg ott jártam és tényleg nem kaptam. Ha csak telefonon kérdeztem, ha személyesen kérdeztem, de nem üttettem rá stemplit, akkor nem ér se a nevem, se a recept. Ami persze akkor se ér semmit, ha stempli van rajta. Mert erre rendelet van.

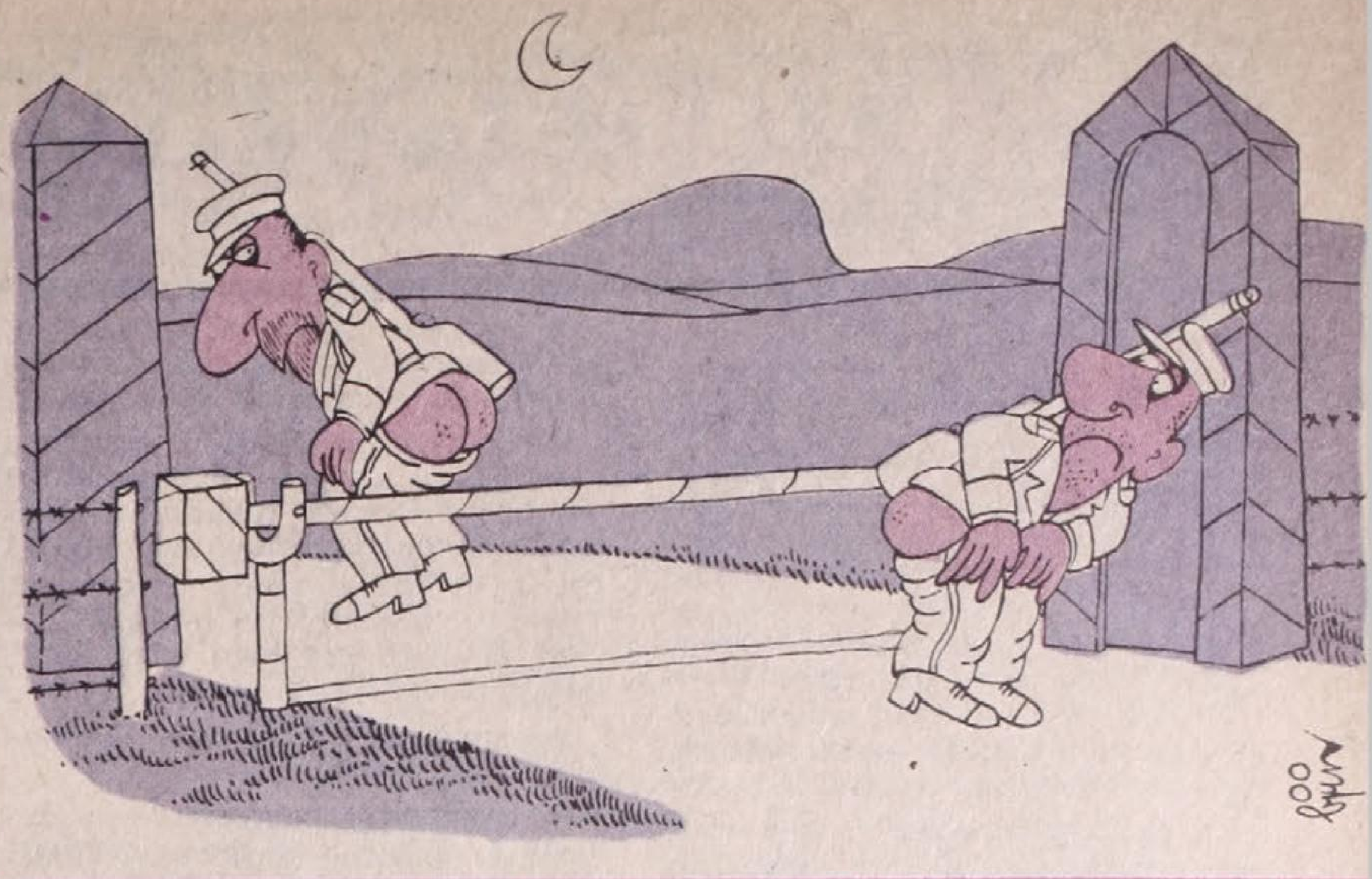
Jobban szeretem, ha az egészségügy gyógyszert ad és nem rendeletet.

Fehér Klára

DALLOS: **ÁDÁM ÉS ÉVA**

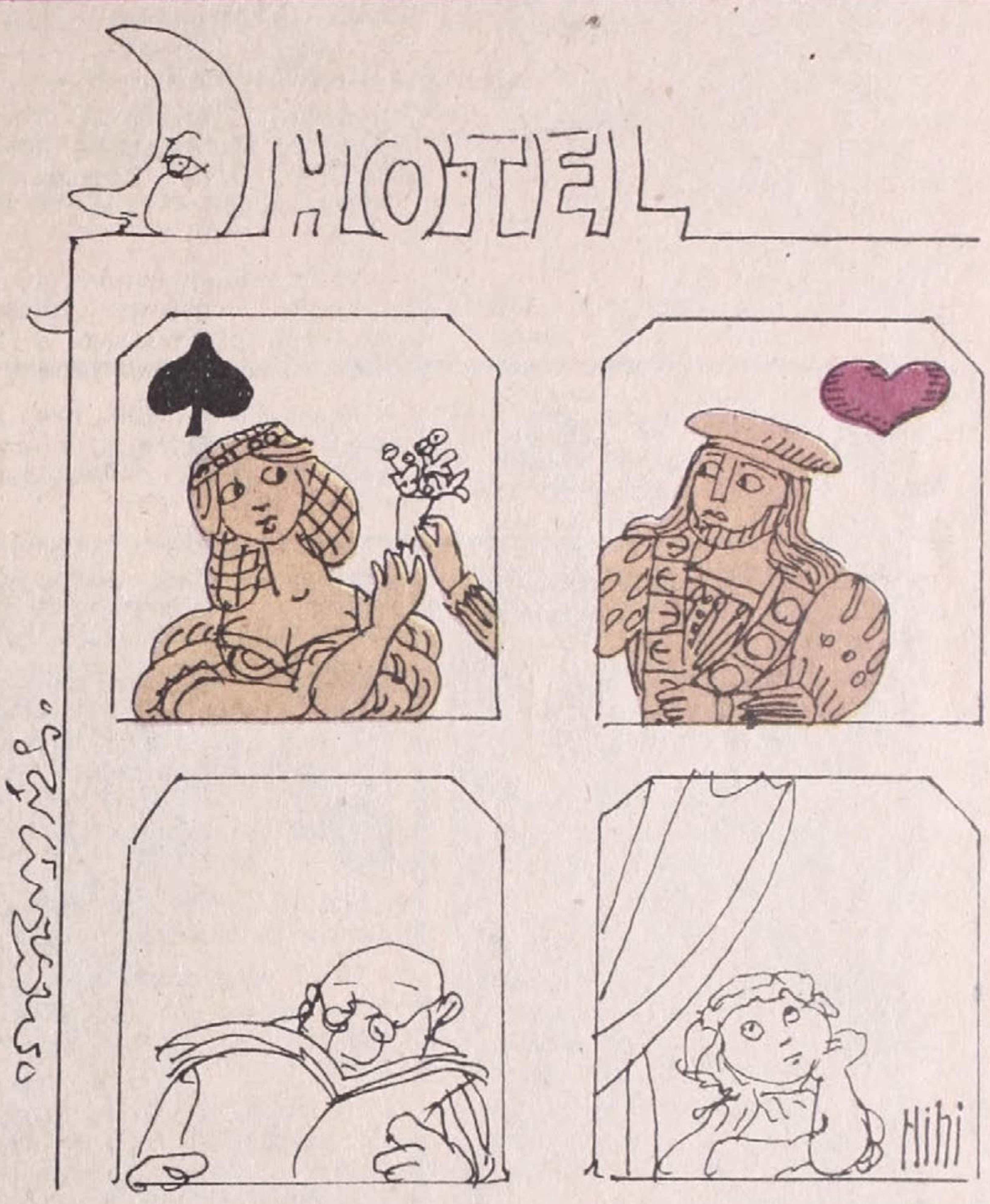

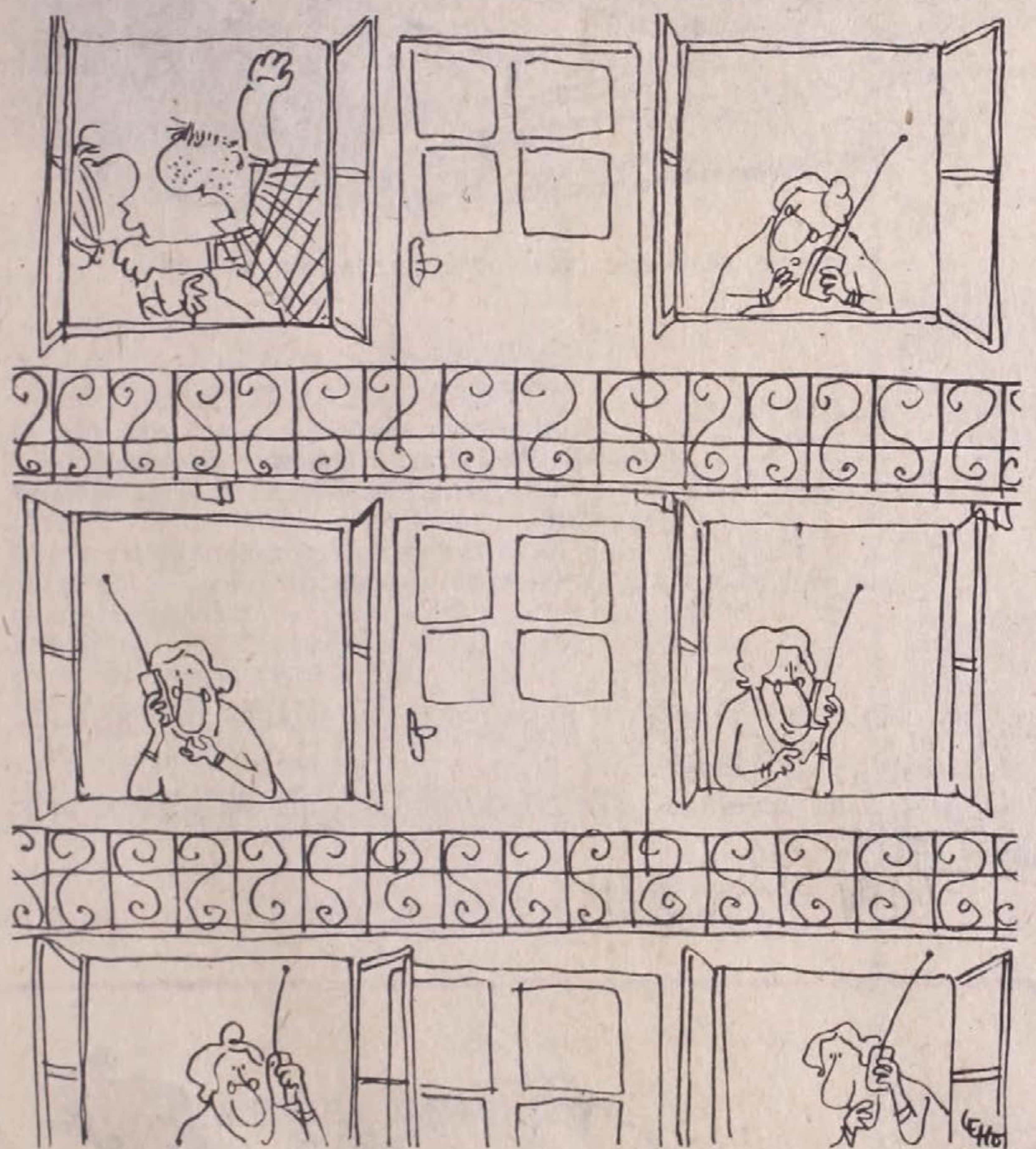

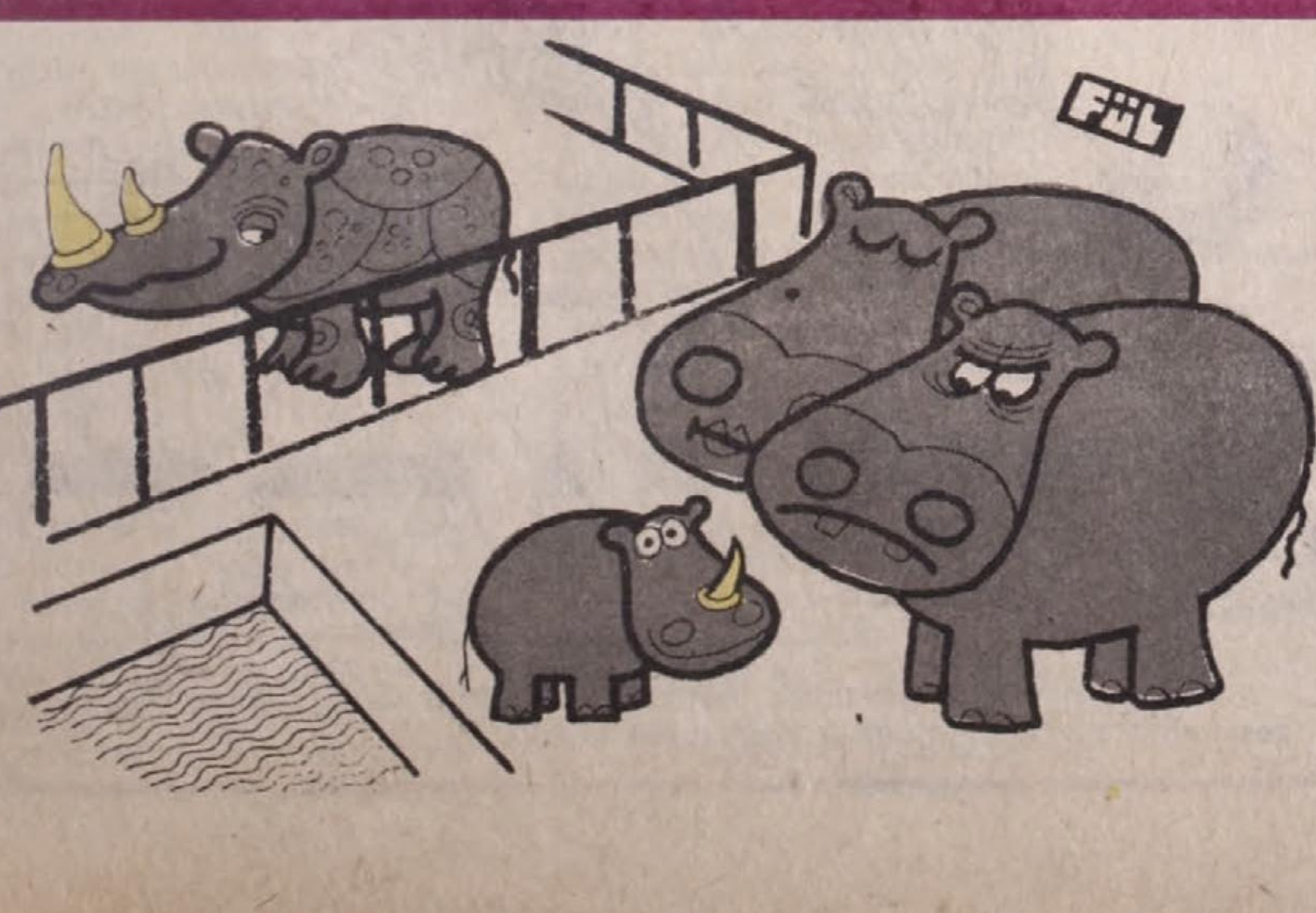

SZOMSZÉD

BRENNER, BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI,
HEGEDŰS, FÜLÖP, VÁRNAI

UNTERMAN

Jó napot, a hirdetésre jöttem. Ön keresett untermant? — kérdezte a cingár emberke, s állandóan csuklott. — Kaphatnék egy fröccsöt? Csak a csuklás miatt.

— Maga unterman? Hiszen még egy széklábat sem bír felemelni ilyen vánnyadt testtel. Szerepelt egyáltalán valaha is cirkuszban? — kérdezte Kovászos úr.

— Igen, bolhacirkuszban. Én voltam ott a legjobb fogóember, rám lehetett építeni, hat bolhát is elbírtam a vállamon — mondta a cingár és erősen zihált. — Kaphatnék egy fröccsöt? Csak a zihálás miatt.

— Nekem tulajdonképpen nem cirkuszi untermán kell, hanem színházi. Olyan aki feladja a szöveget, én meg leütöm a poént — magyarázta Kovászos úr.

— Színházi unterman is voltam. Tucatnyi megyei kabaréban én kérdeztem alá a sztároknak, ők meg learatták a sikert — mondta a cingár és intenzíven lihegett. — Kaphatnék egy fröccsöt? Csak a lihegés miatt.

— Majd kipróbáljuk, hogy mit tud. Elmesélem, mi lesz a teendője. Rendben? — érdeklődött Kovászos.

— Természetesen — mondta a cingár és vicsorgott. — Azaz rendben lesz, ha kapok egy fröccsöt. Csak a vicsorgás miatt.

* * *

Másnap délelőtt Kovászos úr és a kioktatott unterman megjelent a kerületi lakásosztályon. Két perc várakozás után az unterman hőbörögni kezdett.

— Felháborító, itt nem foglalkoznak az ügyféllel!

— Csöndesebben, jóember! Nem látja, hogy mennyi dolguk van itt a szegény ügyintézőknek — mondta Kovászos úr.

— Kikérem magamnak, hogy megvárassanak. Mindjárt fellököm azt a felfuvalkodott, dagadt bürokratát — erősködött a cingár.

— Lassabban a testtel, várjon a sorára. Nem tud türelemmel lenni még egy órácskát, amíg ezek a derék, szorgos ügyintézők befejezik az ozsonnájukat, s megisszák a kávéjukat — mondta Kovászos úr.

— Szétverem a tunya testüket! — ordította a cingár, s fenyegetően elindult az egyik hivatalnok felé. Kovászos úr ekkor egy jobb horoggal leterítette a cingár untermant, s kihúzta a színről. A hálás lakásügyi előadók két perc alatt elintézték Kovászos úr aktáját.

A tanácsháza előtt újra találkozott a két előadóművész.

— Most hová megyünk? — kérdezte a cingár, s közben eszelősen vigyorgott. — Kaphatnék egy fröccsöt? Csak a vigyorgás miatt.

— Irány a biztosító! — közölte szárazon Kovászos úr.

A gépkocsi kárfelvételi irodában nem voltak többen, mint 342-en. A két művész beállt a hosszan kígyózó sorba. Rövid idő után a cingár rákezdte.

— Ezt a szemét bandát, az a kaporszakállú rogyassza rájuk az eget, hogy piszmognak a hájas disznók, s azt is csak jattért.

— Fogja be a száját, mert betapasztom! Ne merjen ilyen hangon beszélni a derék dolgozókkal — mondta Kovászos úr.

— Ezek dolgozók!? — visította az unterman. — Ezek szemétbányai guberálók, környezetszennyező melléktermékek. Ráadásul rühellik a munkát!

— Most aztán elég! — csattant fel Kovászos úr, s egy bal csapottal kiterítette az untermant. A hálás kárfelvevők egy perc alatt dupla kárt számoltak el Kovászosnak.

A biztosító előtt Kovászos felsegítette az untermant.

— Hová megyünk még? — kérdezte a cingár és reszketett. — Kaphatnék egy fröccsöt? Csak a reszketés miatt.

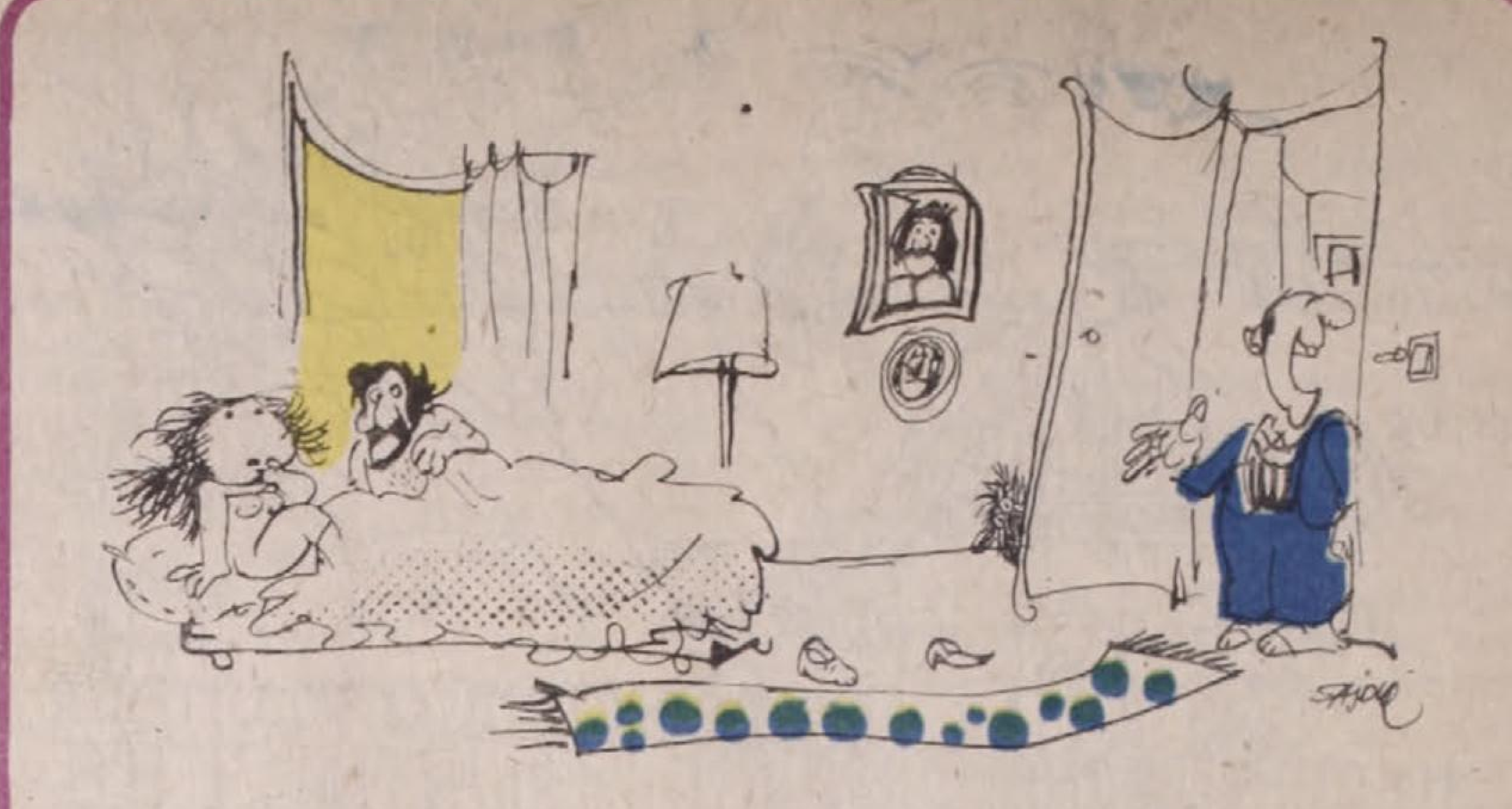
— Itt a mai gázsija, aztán igyon belőle amennyi jólesik — mondta Kovászos, s átnyújtott egy ezrest. — De holnap fél kilenckor pontban jelentkezik nálam. Félfogadás van az adóhivatalban, s megyünk az OTP-be is.

— Ajjaj! — mondta az unterman, s fejbevágta saját magát. Hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból.

Majláth László

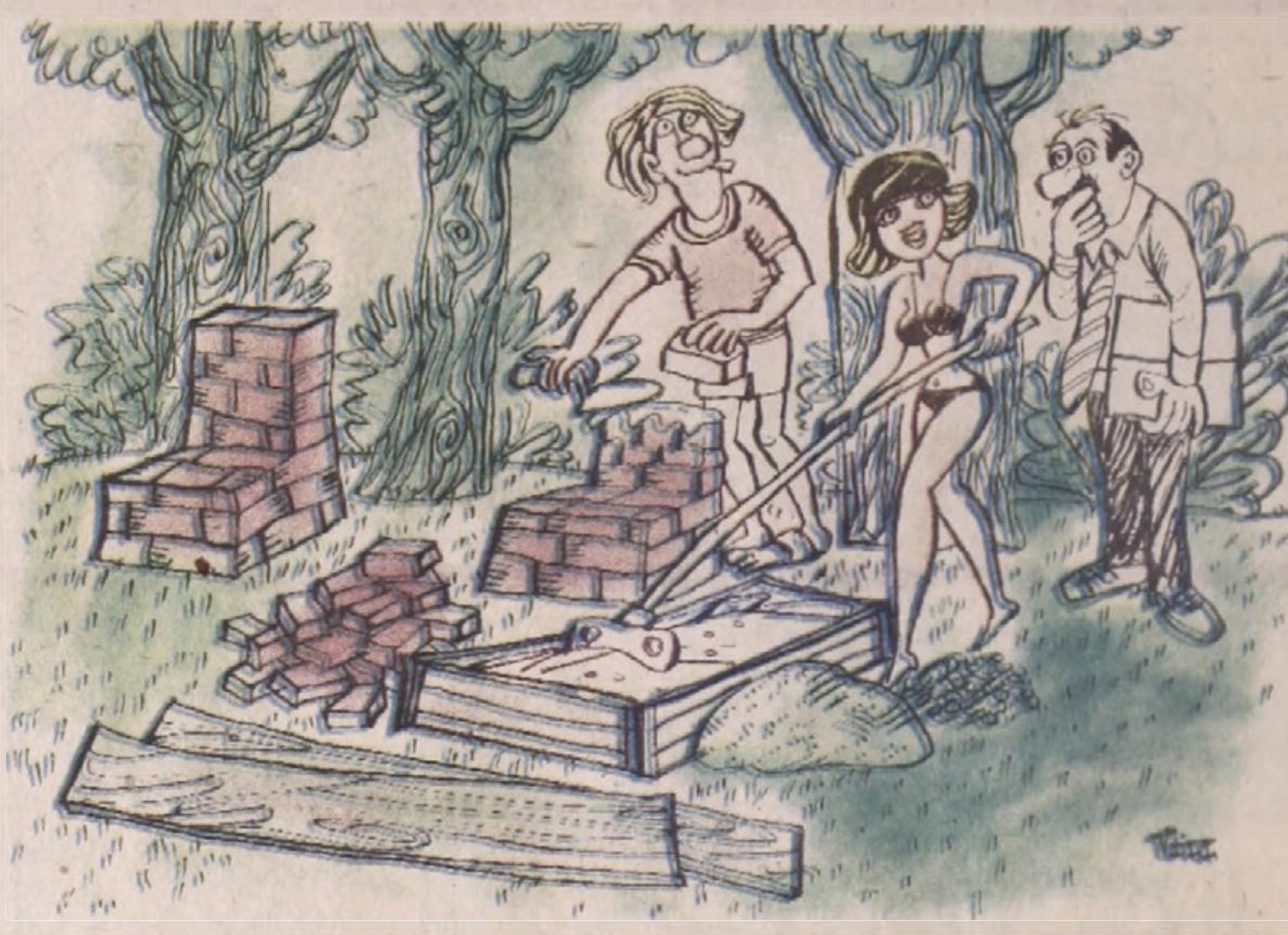
FEKETEFUVAR

– Örömhír van asszony, próbaházas lett a lányunk!

ÉPÍTKEZNEK A FIATALOK

– Egyelőre csak egy csókolódzó padra van pénzünk...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Nagy tömeg verődik össze egy részeg körül, aki kiesett a második emeletről.

— Mi történt? — kérdi az oda rohanó rendőr.

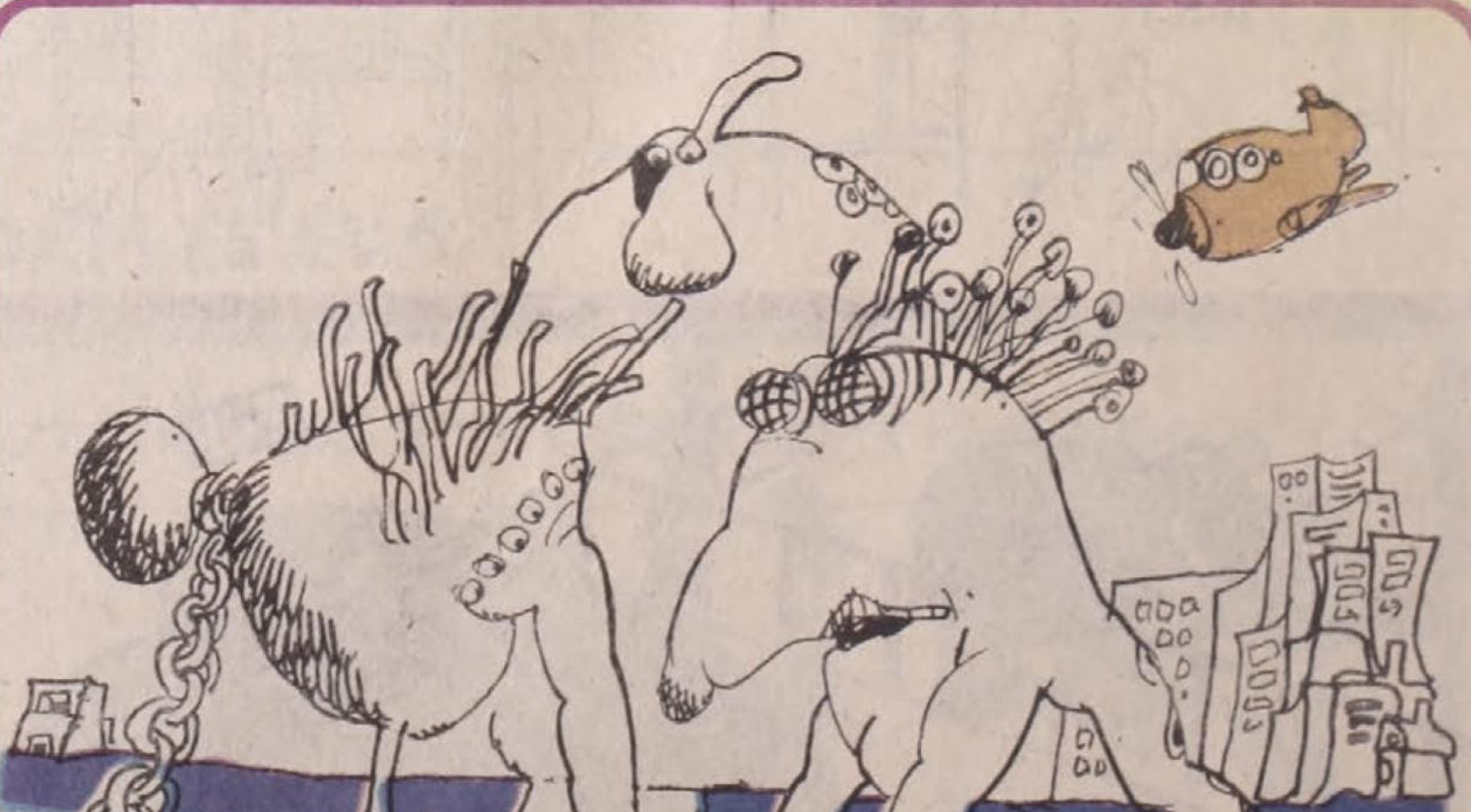
— Nem tudom — tápászkodik fel a részeg. — Most cseppentem ide.

*

— Doktor úr! Ne írja fel nekem azt a nyugtatót, amit a múltkor adott.

— Miért?

— Mert ha beveszem, olyan emberekhez is kedves vagyok, akiket utálok.

– Pedig otthon a szakértők megesküdtek, hogy ilyen alakban feltűnés nélkül elvegyülhetünk a földi lakók között.

AZ OLVASÓ OLDALA

MEGNYÍLT A BOLHAPIAC

Íme, befutottak az első ajánlatok a Ludas Matyi bolhapiacára. Csak emlékeztetőül: közvetítésünkkel elcserélhető szelíd szobanövény hamis házőrző ebre, pelenkázó kempingszékre és sok minden valami másra. Kinőtt, kihízott, megunt kincsek ajándékba is felkínálhatók, sőt azt is közreadjuk, ha valaki valamire reményvesztetten vadászik, olvasóink között hátha akad, aki segíthet.

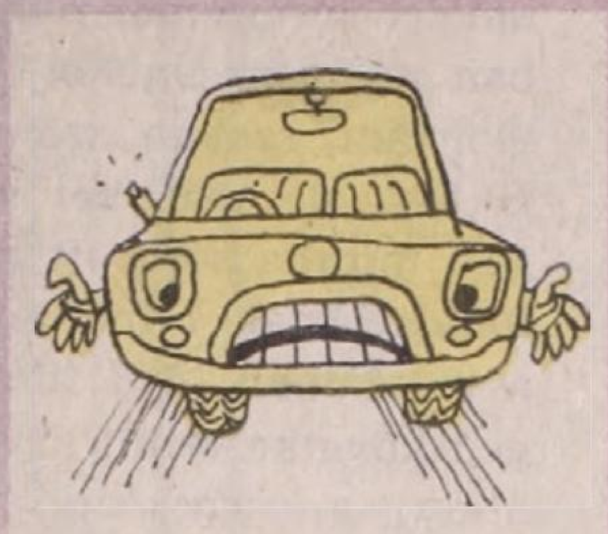
Keresnek: Bálint György Strófák című verseskönyvét — Paradicsom passzírozót (nem hagyományos guri-gurit) — SR 165 × 13-as autógumit (nem tőkést!) — A Hungária együttes Koncert a Marson című nagylemezét.

Kínálnak: Az Élet és Tudomány 1973—77 közötti bekötött évfolyamait — Kétszemélyes, jó állapotban levő gumimatracot — Három darab közepes méretű műanyagzsákot.

Cserélnek: Gombfociasztalt (négy csapattal) magyar gyártmányú videojátékra. — Sötétbarna műbőrdzsekit összecsukható automata női ernyőre.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon, 9 és 15 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 4-es mellékén lehet érdeklődni.

MESEAUTÓ

Panaszom van a kalocsai Autójavító Vállalat (AFIT) illetékes dolgozóinak hanyag munkájára. Március 11-én az S 100-as Skoda gyártmányú személygépkocsimat (rendszáma: UY 97-34) leadtam a vállalat telephelyén javításra, teljes karosszériacsere céljából. A megrendelt munka költsége (amit ki is fizettem), 52 ezer 960 forint volt.

A munka elvégzését követően, 1985. július 24-én (telefonértesítésre) a helyszínre mentem és átvettem a karosszériacserés járművet. Már ott észleltem azonban, hogy az autó körül nincs minden rendben, például az ajtón belüli könyöklő hiányzik. Erről akkor észrevételt is tettem, melyre azt közölték velem, hogy majd postázzák címemre a hiányzó alkatrészt, ezt azonban elmulasztották teljesíteni.

A további hiányosságokra otthon derült fény. Például az üzemanyagtartályzáró hiányzik, kóccsomó van helyette, a jobboldali külső tükör és a kesztyűtartó doboz nincs meg, a visszajelző lámpákat szabálytalanul kötötték be, s az ajtózáró gumik tömítése hiányos. Mindezekről személyesen tájékoztattam az üzem vezetőjét és a műszakvezetőt, ők azonban nem voltak hajlandók érdemben tárgyalni velem.

Sóti Sándor
Jánoshalma

VITA A VASÁRNAPI NYITVATARTÁSRÓL

Lássuk csak, emberek, az élemiszerboltok üzemeltetésének ügyét. Szóval a hétvégeken legyenek zárva? Jó, de akkor péntek este készüljetek fel a legrosszabbra. Egyszerű ugye? Munka után ugyanis családostól mehettek, ásóval, kapával — ismerve tömegjeleneteket — bevásárolni. Ám az sem árt ha hatalmas hűtőládákat alkalmaztok, több hétre elegendő elemózsiával. Sőt, azon se csodálkozzatok, ha majd valamelyik illetékes kijelenti, hogy ilyenkor a boltok keresztmetszete szűk, tehát, aki kívül reked, átmenetileg ne is egyék. Így legalább ismeretséget köthettek az éttermi koszttal, ott úgyis tárt karokkal és árakkal várnak titeket...

Bódi István
Szolnok

KI MENJEN NYARALNI?

Nyaralni mentem kislányommal július 23-án. Előtte bementem a kispesti postahivatalba, s megkértem az illetékest, ha közben megjön az esedékes gyermektartási díj szíveskedjenek eltenni számomra, mert csak augusztus 8-án tudok érte jönni. „Mi csak nyolc napig tartjuk" — ez volt a válasz. További próbálkozásaimat már válaszra sem méltatta az ügyintéző, szinte átnézett rajtam.

Mást nem tehettem, hazamentem, és nagy betűkkel kiírtam az ajtóra: „T. Kézbesítő úr, kérem, hogy a részemre érkező bármilyen küldeményt szíveskedjék bármelyik szomszédnak leadni! Szívességét köszönöm! Dátum, aláírás."

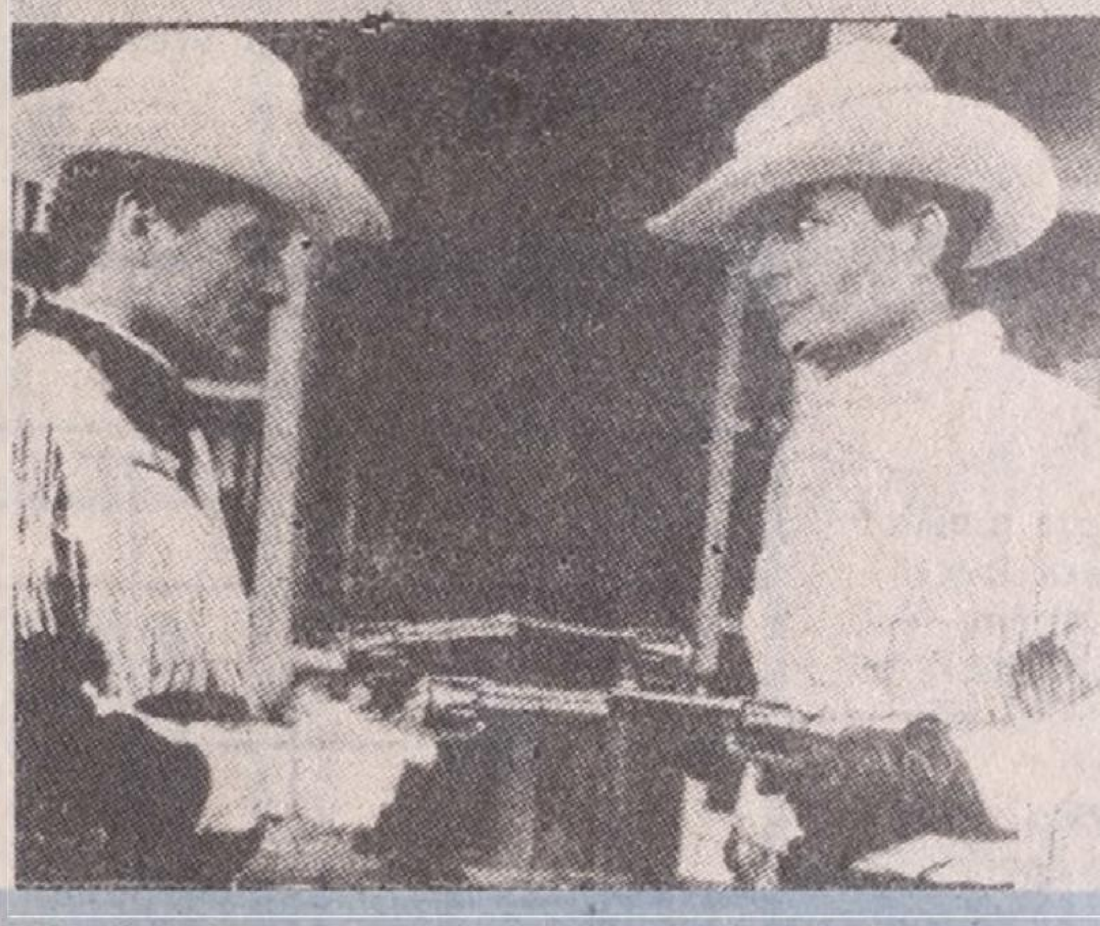
Úgy látszik, ez is kevésnek bizonyult, mert amikor augusztus 8-án kora reggel bementem a postára az értesítéssel, amit a postás hagyott ki, közölték: „A címzett nem tart rá igényt, és visszaküldtük." Kérdésemre, hogyan kapom most meg azt felelték, hogy akinek kell a pénz, az ne menjen nyaralni, és mit gondolok, meddig fogják tartani?

A gyermektartásdíjra nagy szükségünk van, beiskolázásra kell.

Madari Dénesné
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

ÉS EGYSZERRE SZÓLT
— a két colt

A másik kettő meg együtt hallgatta

(A Nők Lapjában lelte Antal Krisztina, nyíregyházi olvasónk)

— szintén nem árt néhány szót ejteni. A XIII. század legmulatságosabb kalandora és legkitűnőbb önéletrajzírója 1725-ben született Velencében, itt élte ifjúságát, és itt történt meg vele

Akkor ez a fickó nem előzte meg a korát!

(A Magyar Ifjúságból ollózta Csanádi Lajos, szegedi olvasónk)

Jobb, mint újkorában!

(Az Autó-Motor című lapban lelte Fürst Istvánné)

LÁTOD, FÁNI!

Lapjukban „Ejnye Fáni" címmel megjelent cikkel kapcsolatban szíves tájékoztatásul az alábbiakat közöljük.

A Krumplis Fániban a 26 tagú csoport részére az üzletvezető által visszaigazolt, személyenként 70 forintra kalkulált menüt kellett volna adni a vendégeknek, mivel haszonkulcsemelkedés nem történt az üzletben. A melegkonyhás üzletek étkezési időszakban minden esetben terített asztallal kötelesek várni a vendégeket. A csoportvezető kérését a víz kiszolgálásával kapcsolatban természetesen teljesíteni kellett volna.

Az említett hiányosságok miatt a Krumplis Fáni vezetőjét igazgatói figyelmeztetésben részesítettük.

Szeghalmi Imre
mb. kereskedelmi ig. hely.
Dinnyés Ágnes
kereskedelmi ov. h.
Dél-budai Vendéglátó Vállalat

ÉRTHETŐ

című rejtvényünk megfejtése:

— Akkor már azt is értem, miért volt a papa feketében.

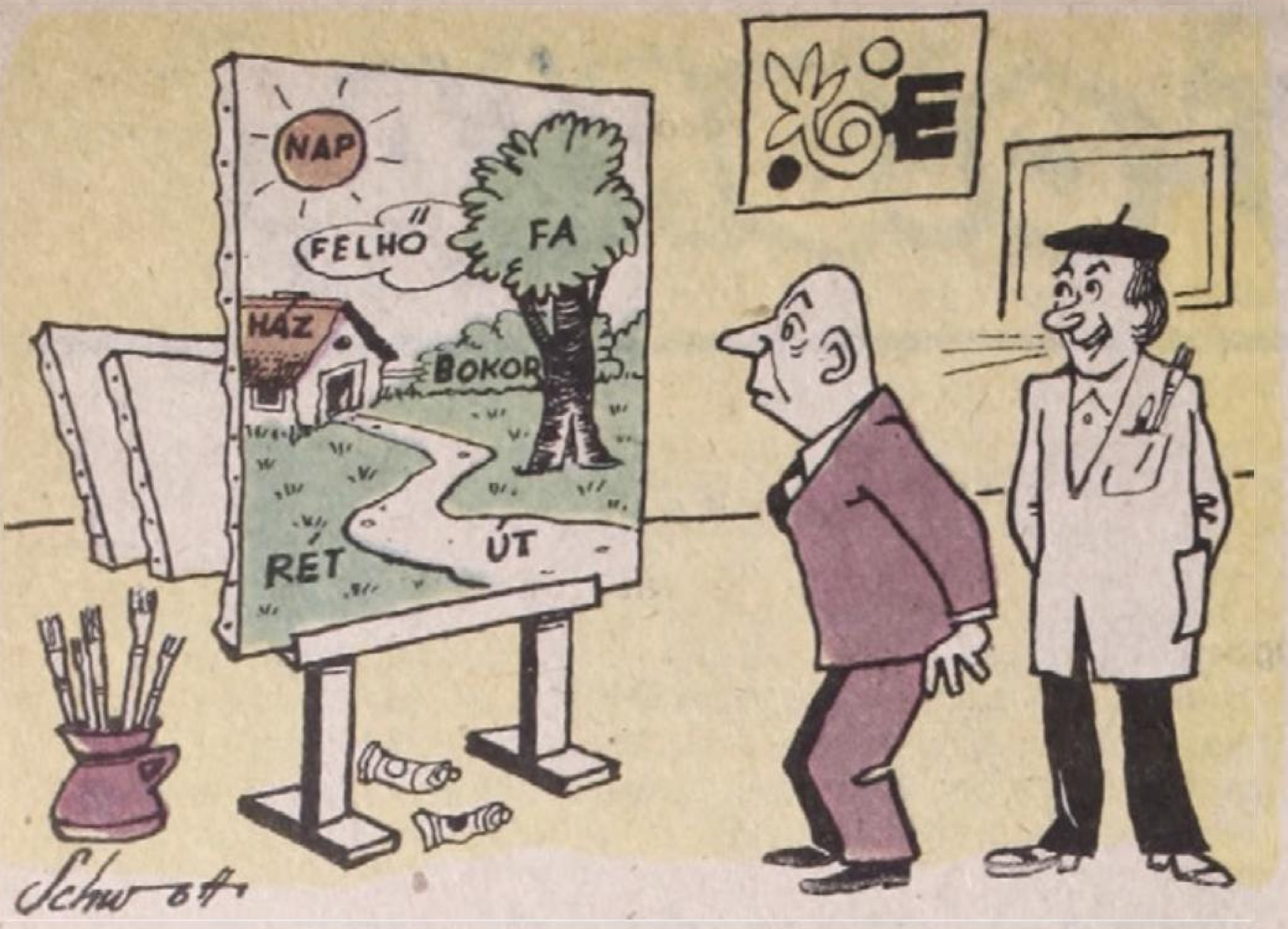
200—200 forintot nyert:

Németh László, Megyerkovácsi, Rákóczi u. 13. 9758

Lénárt Lajos, Mezőnyárád, Nagy Lajos u. 9. 3421

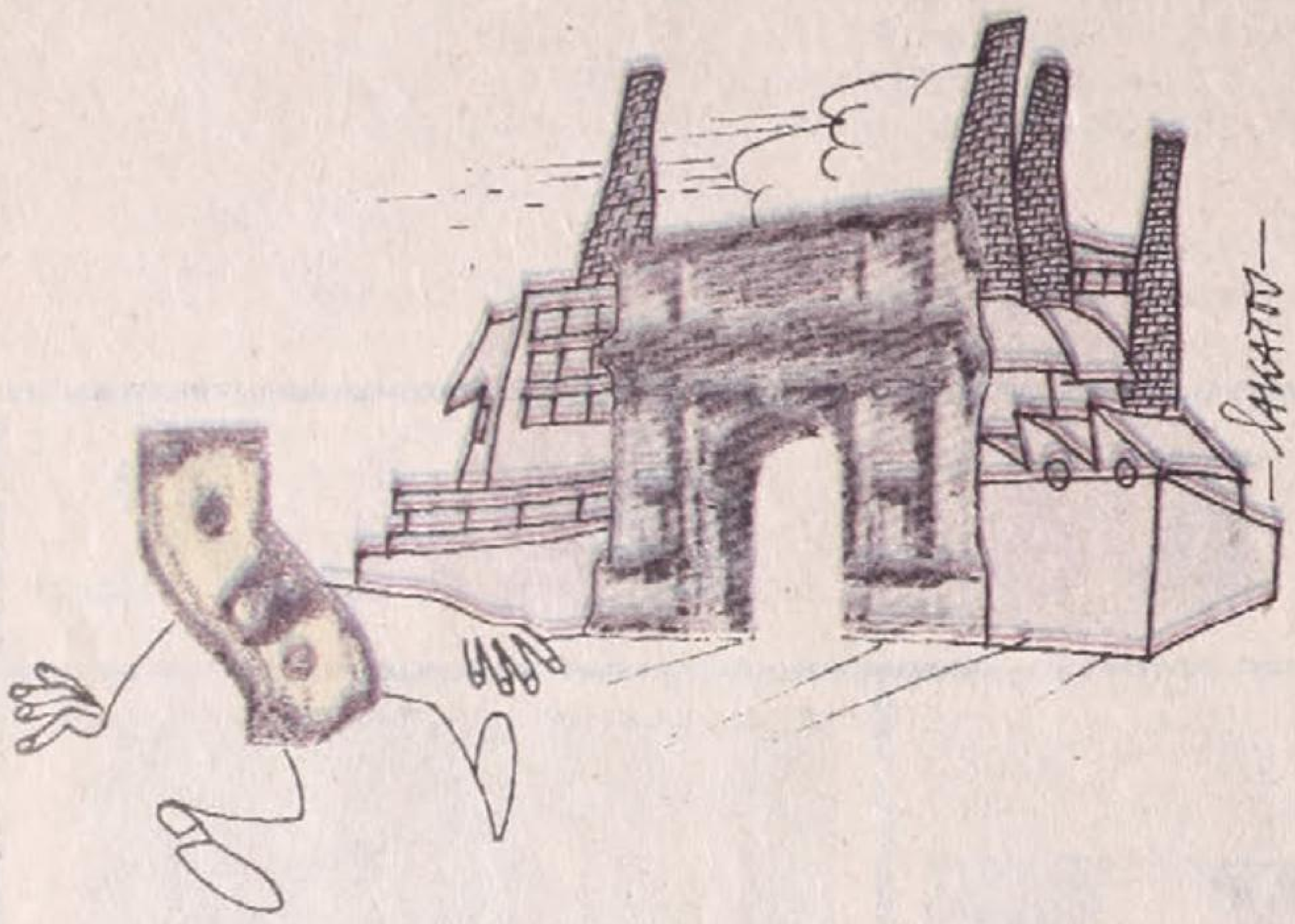
Bognár Krisztina, Bp. Szakasits Á. u. 54/A 1115

A nyereményeket postán küldjük el.

– Remélem, hogy abszolút közérthető!

FOGADTATÁS

GRATULÁCIÓ

Tisztelt Lakásfelújító Urak, elnézést, amiért soraimmal nagy elfoglaltságukban zavarom Önöket, igazából nem így akartam, szóban szerettem volna gratulálni, de már két napja úgy eltűntek, mintha soha itt nem lettek volna. Pedig jártak minálunk, nem kétséges, a romjaiban lévő fürdőszoba erre enged következtetni, innen mostanság jól átlátni a szomszédok hasonló rendeltetésű helyiségébe, ami mindkét családot feszélyezi kissé, hiába, ez az IKV-topless nem az igazi, és egy idő után unalmas is, mindig ugyanazok a formák...

Hanem tisztelt szakember urak, más jelek is arra vallanak, hogy jártak Önök a mi lakásunkban, nevezetesen a szerszámaik is itt maradtak, amikor két nappal ezelőtt jó ízűen megreggeliztek, majd, hogy korszerű legyek, elhúzták a csíkot. Nem mondom, némi kis gondot is okoztak nekünk ezzel, szóra sem érdemes, csupán az a helyzet, hogy — az említett fürdőszobamatinétól eltekintve — nem merünk közös családi programot csinálni, vagyis egyvalakinek folyvást otthon kell tartózkodnia, mert még meg találnak jönni a tisztelt életművész urak, mármint a sok príma szerszámért, s zárt ajtót találván, kenyérkereső hivatásukban zavartatva lesznek.

Megvallom, eleinte még találgattuk, hol, merre járhatnak, talán a Gellért fürdőben, talán egy árnyas kerthelyiségben, talán a Kanári-szigeteken, brigádkiránduláson, még arra a képtelenségre is gondoltunk, hogy tán valahol maszekolnak, de ezt elvetettük, így szerszám nélkül, mégha mégoly aranykezűek is, enyhén szólva valószínűtlen...

Ma már okosabbak vagyunk, és voltaképpen teljesen mindegy, hogy pontosan mit csinálnak, e levélben, mint már jeleztem, mindössze csak gratulálni szeretnék, mert épp most értesültem egy statisztikából, hogy az építőiparban a legmagasabb az átlagbér minálunk. Szóval világos már, hiányzásuk a legteljesebb mértékben igazolt, csak tőlünk vannak távol, valahol másutt annál inkább jelen, nyilvánvaló, a pénz elköltéséhez idő kell, nem elég megkeresni.

Egyébiránt szerszámaik fölött az utolsó csepp humorérzékemig őrködve, maradok irigy, ám mérsékelt tisztelettel:

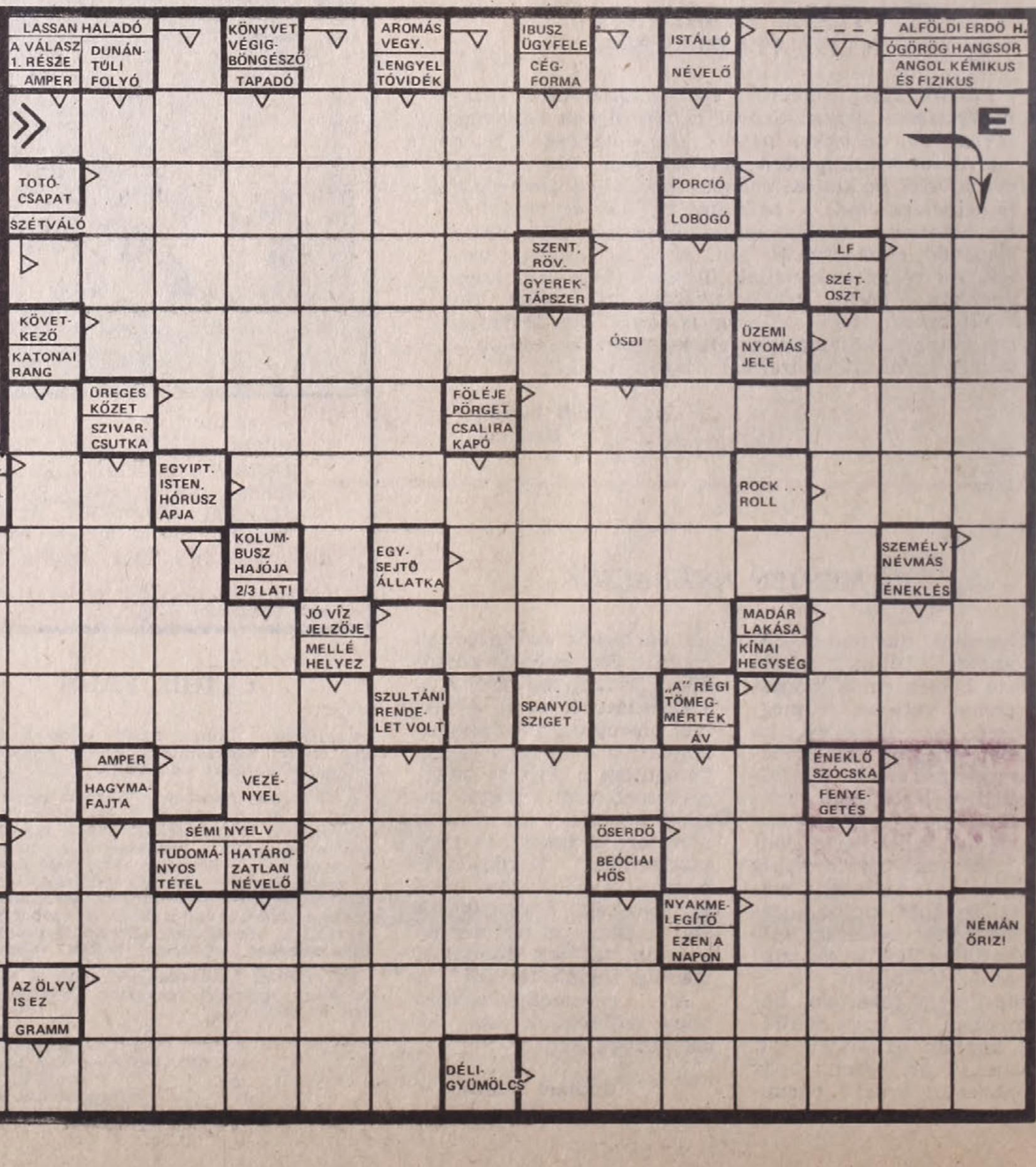
Münz András

KACSA

Egy tolvajt éppen akkor leptek meg, amikor kacsát akart sütni, amelyet szintén nem becsületes úton szerzett: – Higgyék el, kérem, én nem loptam ezt a kacsát, csak kimentettem a vízből. – Nocsak! És akkor miért tette a sütőbe? – érdeklődnek a törvény emberei.

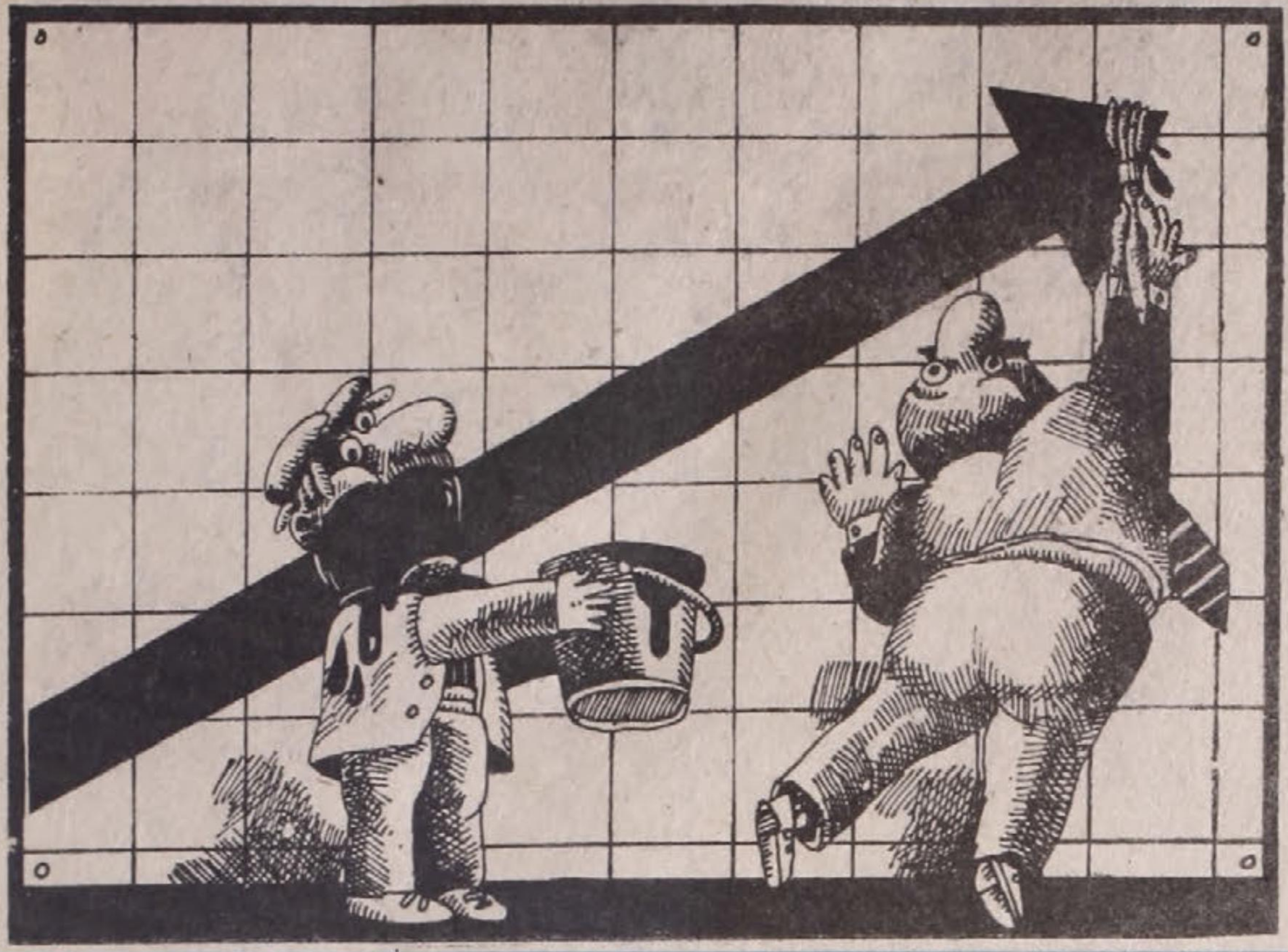
A választ a rejtvényből ismerhetik meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb szeptember 9-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

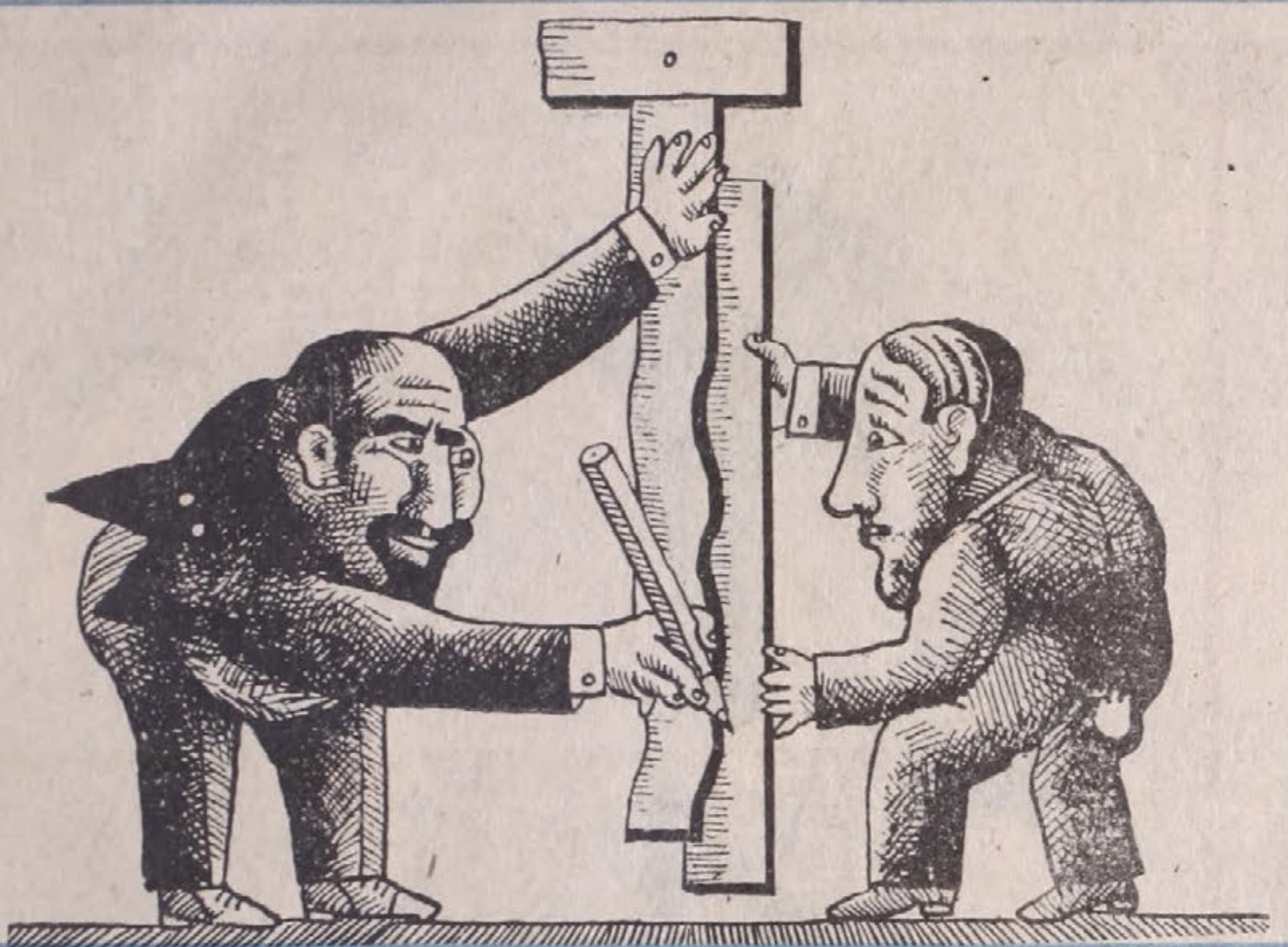
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

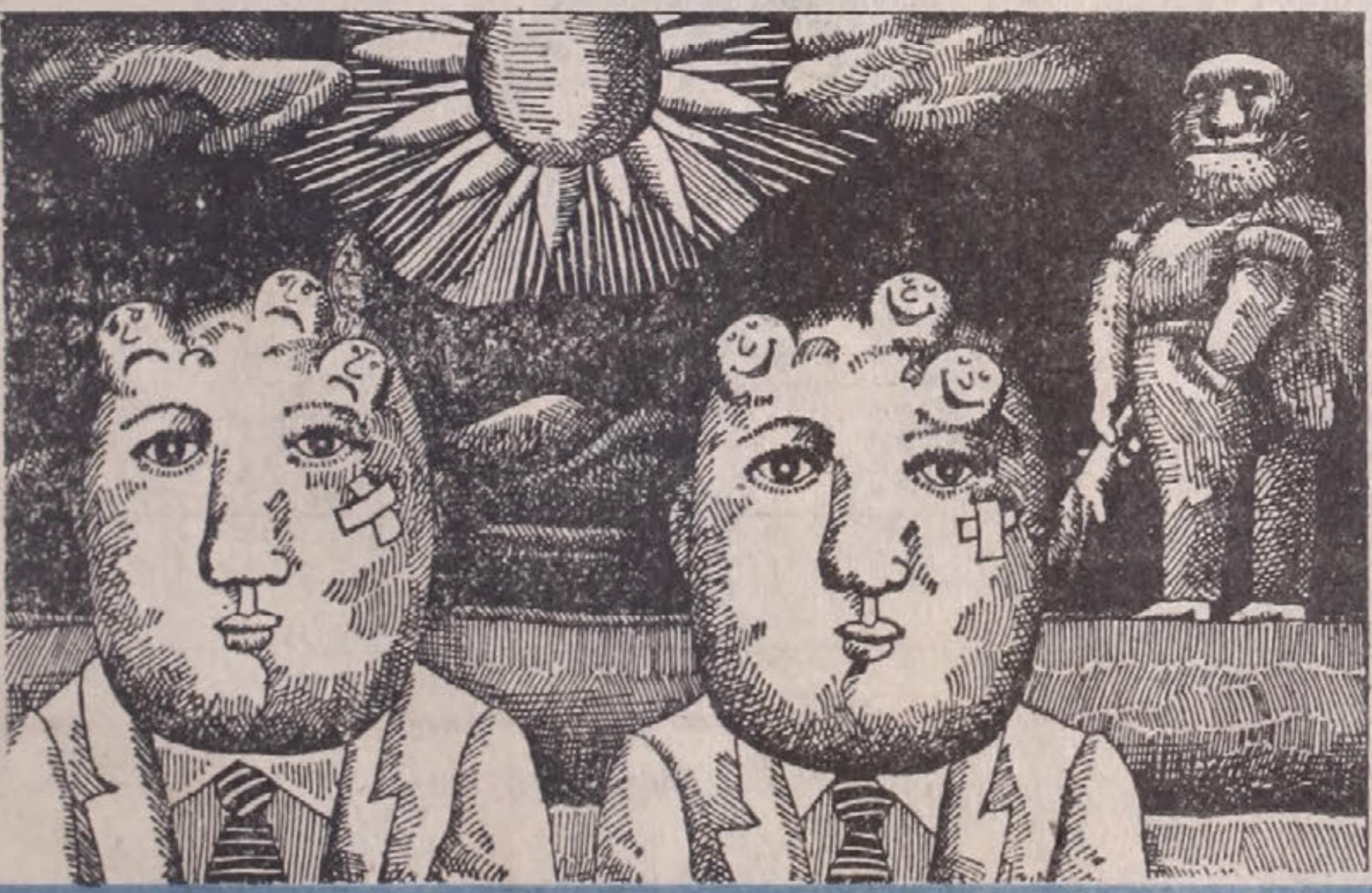
IMPORT HUMOR BULGÁRIÁBÓL

GEORGI CSAUSOV RAJZAI

PESSZIMISTA ÉS OPTIMISTA

TRIBÜN

Mi kétszer edzünk naponta, hát ti?

— Mi csak egyszer. Reggeltől estig.

***

Az amerikai sportlövő válogatott pszichológusa Ed Etzel. Alkalmas erre a posztra, mert sportlélektant tanít a Nyugat-Virginia egyetemen és amellett válogatott lövész.

— Ha érzem, hogy baj van — mondta —, nagyon lassan, nagyon mélyen kezdek lélegezni és arra gondolok, hogy tulajdonképpen a legnagyobb csapás ami érhet az, hogy lövök egy kilencest.

Bevált. Lőtt. Egyet. 599 körrel nyerte a kisöbű sportpuska hatvan lövéses bajnokságát, fekvő testhelyzetből.

***

Bart Connernak, a férfitorna olimpiai bajnokának édesanyja mesélte.

— Már egészen kisdiák korában kézenállva jött haza az iskolából. Idejének nagyrészét fordított testhelyzetben töltötte. Meg kellett tanulnom fejenállni, hogy néha egy kicsit elbeszélgethessek vele.

***

K. C. Jones, a Boston Celtic edzője mondta egyik sérült játékosának a távozásáról:

— Bizony, nagyon rosszul festett a fiú, amikor lesántikált a pályáról.

Figyelmeztették, hogy a szóban forgó fiút hordágyon vitték le. Az edző összeráncolta a homlokát:

— Stimmel. Tudtam, hogy valami nem tetszett nekem abban a levonulásban.

***

Jim O'Toole, a Cincinnati volt játékosa most egy köztisztasági vállalat irodájában dolgozik.

— Így van ez — mondta. — Ha egy profi kiöregszik — a szemétbe dobják.

***

A Rawlings sportszergyár érdekes módon igyekezett meggyőződni a Herculite márkájú labda ruganyosságáról. Helikoptert béreltek és 1500 m magasságból 100 új labdát dobtak ki egy stadion felett.

A kísérlet nem sikerült.

A labdák földet értek, magasra ugrottak, átpattantak a kerítésen és eltűntek a közönség sorai között. Mire a kutatók odaértek, már csak nagy, letaposott térséget találtak. A közönség szétszéledt.

Labdástól.

***

Dél-Amerika ... Carlos Pinheiro, az FC Curitiba—Londrina mérkőzés bírája az utolsó sípszó után magához vette és emlékül hazavitte a labdát. Bíró volt, bíróság elé került. A rendező egyesület feljelentette. Lopásért.

(p. p.)

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII.,
Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP **Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

85.2308/20-36

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

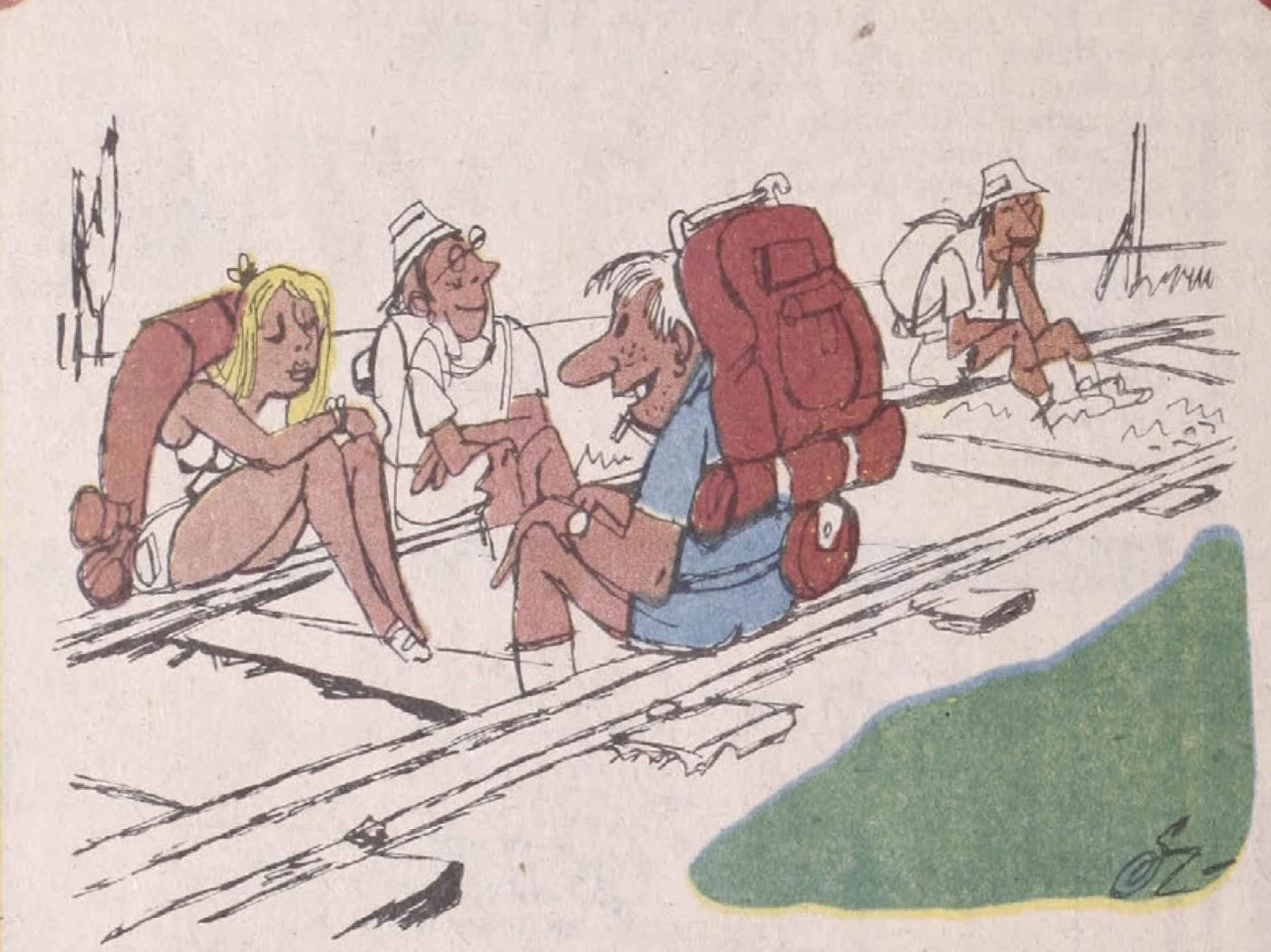
SZŰR-SZABÓ JÓZSEF:

ERRŐL-ARRÓL

TÁRSULATI ÜLÉS

– Gyerekek, azt hittem, már próbálunk!

– Elmondhatjuk, hogy sínen vagyunk!

ZÁRÁS ELŐTT OLCSÓBB

– Lehet kérem válogatni!

VENTILLÁTOR

KÖZÖNSÉGDÍJ

